

# Giới thiệu Y phẩm cường phi

Kiếp trước nàng là nhà bào chế thuốc mạnh nhất đặc khu, là quý y trong mắt người đời. Nhưng khi sống lại ở Long Lệ Quốc, lại phải chịu mọi lăng nhục, bị mọi người xem là phế vật.

Dược đan Bạch Liên Hoa nghìn vàng khó cầu? Hoa Kinh Ngôn cầm bình thuốc, lấy dược đan ném mấy trăm con phở.

Vị hôn phu cận bã xem đan dược lục phẩm là bảo vật? Hoa Kinh Ngôn đem hàng loạt đan dược cứu phẩm ném cho linh thú làm kẹo ăn.

Một đại gia tộc mắc bệnh nan y không có thuốc chữa? Hoa Kinh Ngôn châm một châm, cả gia tộc kia ngay lập tức sinh khí dồi dào.

Nguyên chủ không biết chừng mực cường bạo Thất vương gia? Khóe miệng Hoa Kinh Ngôn nhếch lên, không làm rõ tin đồn này thì không phải là phụ lòng 'nỗi khổ tâm' của đám tàn ác cận bã hay sao.

Bạn đang đọc truyện *Y phẩm cường phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 1: Chương 1: Vừa trùng sinh đã phải chết

Edit: Bé Linh

Beta: Lăng Nhục Y

Long Viêm Đại Lục

Pháp trường Long Lệ Quốc. Ngày thường lệ khí trùng điệp, âm lãnh đáng sợ, không một chút nhân khí. Hôm nay dân chúng lại vây kín ba tầng trong ba tầng ngoài xem náo nhiệt. Ở giữa pháp trường là một nữ tử cả người bao trọn trong chiếc áo thô nhuộm máu, té xỉu trên mặt đất.

“Thật đáng đời, thái tử điện hạ tốt như vậy, ả lại còn lén lút sau lưng điện hạ cầu tha cùng Thất vương gia.”

“Hai chân của Thất Vương gia bại liệt, giò đã thành phế nhân, phổi cùng ả phế vật kia quả thật hợp vô cùng.”

“Ngươi sai rồi, trước kia Thất vương gia dù sao cũng là Long Lệ Quốc đệ nhất chiến thần. Cứ xem như hiện tại đã tàn phế, cũng không phải là người mà ả phế vật kia có thể xứng đôi. Nghe nói là ả quyến rũ Thất vương gia, nếu không Thất vương gia vì sao ngay cả nạp ả làm thiếp cũng không nguyện, để mặc cho An quốc công và thái tử điện hạ xử tử ả. Nhìn đi, trong tay ả còn cầm ngọc giới của Thất vương gia không chịu buông, thật không biết thẹn.”

“Mau nhìn đi, Dược sư Hoa Nguyệt Nhu tự mình lau mặt cho phế vật kia. Không hổ danh là cô nương dịu dàng lương thiện, đúng là khác một trời một vực với phế vật Hoa Kinh Ngôn kia.”

Mọi người mê luyện nhìn Hoa Nguyệt Nhu xinh đẹp kiều diễm, da thịt như ngọc, vận một bộ quần áo lam nhạt kéo dài trên pháp trường ôn nhu nhẹ lau sạch gương mặt bản đục vàng như nền của Hoa Kinh Ngôn. Nhưng lại không một ai phát hiện tia khinh miệt chột lóe trong mắt Hoa Nguyệt Nhu.

Mặt đau quá... Nàng không phải đã chết sao?

Vì sao lại còn cảm giác đau đớn?

Trên mặt truyền đến từng trận đau nhức bỏng rát khiến Hoa Kinh Ngôn chậm rãi mở hai mắt ra.

Đập vào mi mắt chính là một thiếu nữ dung mạo xinh đẹp ước chừng mười sáu mười bảy tuổi vận trang phục cổ trang, Hoa Kinh Ngôn bỗng dưng trùng lớn hai mắt...

“Ta không chết...” Hoa Kinh Ngôn kinh ngạc thì thào.

Hoa Nguyệt Nhu nghe nàng nói, nhẹ giọng xùy:

“Quả nhiên là người đang giả chết. Cho rằng giả chết sẽ được Thái Tử ca ca thương tiếc sao? Si tâm vọng tưởng.”

Rõ ràng là âm thanh ôn nhu như nước nhưng lại mang theo nồng đậm ác ý. Gương mặt xinh đẹp của Hoa Nguyệt Nhu thoáng hiện lên âm lãnh. Trên tay dùng thêm sức chà lau mặt nàng, mỗi một cái lại khiến mặt của Hoa Kinh Ngôn như mài rách một lớp da.

Hoa Kinh Ngôn nhủ mảy, vừa muốn đẩy tay Hoa Nguyệt Nhu ra, trong đầu lại đột nhiên truyền đến kịch liệt đau nhức, đồng thời một lượng lớn kí ức không thuộc về nàng ủa về lấp đầy trong não.

Đồng tử Hoa Kinh Ngôn mảnh liệt co rút lại.

Hóa ra không phải nàng không chết, mà là mượn thân sống lại.

Nàng trùng sinh sống lại trên thân một thiếu nữ cũng gọi là Hoa Kinh Ngôn. Thiếu nữ này bị vu oan mất trinh, bị tộc nhân dùng hình phạt roi, bởi vì nguyên chủ không thể tu luyện nên nói nàng là phế vật, hiện giờ muốn đem nàng phạt chém ngang lưng.

Nhưng nguyên chủ bởi vì quanh năm ăn không đủ no thân thể suy yếu, khi bị phạt roi đã chết, nên Hoa Kinh Ngôn mới có thể trùng sinh tới nơi này.

Mà nguyên chủ lúc này bị phán tội chết, là bởi vì nàng cầm lấy một mảnh ngọc giới muốn mang đi đổi tiền, ai ngờ vì hình dáng ngọc giới này và mảnh ngọc tùy thân của Thất vương gia giống nhau mà bị nói là cùng Thất vương gia cấu kết, ngọc giới lại trở thành chứng cứ phạm tội.

Hoa Kinh Ngôn cảm giác tay bị người khác lôi kéo, ánh mắt mảnh liệt, theo bản năng dùng tay kia bắt lấy tay người nọ, toàn thân vì lôi kéo truyền đến kịch liệt đau nhức. Có điều đau đớn này cũng không thể làm Hoa Kinh Ngôn nhú mày, nàng vẫn một mực cầm lấy tay Hoa Nguyệt Nhu.

Hoa Nguyệt Nhu không thể rút tay ra cũng không thêm để ý, ngược lại trầm thấp mở miệng nói:

“À, còn bảo vệ nhanh như vậy, quả nhiên là vật đính ước cùng Thất vương gia phế nhân kia. Như vậy xem ra ta và thái tử điện hạ cũng không có oan uổng muội muội đây.”

Thanh âm lời nói vô cùng nhỏ nhẹ, ngoại trừ Hoa Nguyệt Nhu cùng Hoa Kinh Ngôn, người bên ngoài không hề nghe thấy gì.

Hoa Kinh Ngôn lúc này mới phát hiện trong tay mình vẫn còn nắm chặt hắc ngọc .

Đây là chấp niệm của nguyên chủ khối thân thể này. Nàng trước khi chết còn đang băn khoăn muốn dùng ngọc giới đổi tiền mua thuốc, bởi vậy nên khi đã chết cũng không chịu buông tay.

“Được rồi Nhu nhi, cho dù con không đành lòng thì cũng nên phải hiểu rõ, việc Hoa Kinh Ngôn thất trinh không chỉ ném đi mặt mũi của An quốc công phủ, mà còn ném đi thể diện của thái tử điện hạ. Không nên tiếp tục kéo dài thời gian, trở về đi, đã đến thời điểm tiễn Hoa Kinh Ngôn lên đường.”

Thanh âm uy nghiêm của một nam tử khoảng bốn mươi tuổi truyền đến. Hoa Kinh Ngôn ngẩng đầu liền nhìn thấy đám người của Hoa gia trên đài cao. Người lên tiếng vừa rồi chính là người kế thừa tước vị tộc trưởng Hoa Trấn Hạ. Mà ngồi ở vị trí bắt mắt nhất chính là một nam tử ngũ quan tuấn tú đang khinh bỉ liếc nhìn nàng.

Nam tử này chính là Thái tử Quân Vô Khanh, cũng là vị hôn phu của nguyên chủ.

Hoa Nguyệt Nhu vận lực, Hoa Kinh Ngôn cảm giác cả tay tê rần, Hoa Nguyệt Nhu rút tay về thân nhiên đứng lên.

Hoa Trấn Hạ thấy vậy, chấp tay hướng về phía Quân Vô Khanh nói:

“Mời thái tử điện hạ tự mình xử phạt tội nữ.”

Hoa Nguyệt Nhu hợp thời điểm đạm đáng yêu nhìn về phía Quân Vô Khanh, trên mặt mang đầy vẻ thương tâm và bất đắc dĩ, trong mắt hiện sóng thấp giọng cầu xin:

“Thái tử điện hạ, Ngôn nhi đã biết sai, Nhu nhi khẩn cầu thái tử điện hạ nghĩ lại mà cho muội ấy được toàn thân.”

Hoa Nguyệt Nhu nghiêng nhiên mang bộ dáng ôn nhu động lòng người, mọi người lần nữa lại huyền não đứng lên, tán dương Hoa Nguyệt Nhu tâm địa thiện lương.

Quân Vô Khanh cùng Hoa Nguyệt Nhu từ xa tương đối, một loại ngọt ngào giữa hai người trong nháy mắt lan ra. Quân Vô Khanh nhìn Hoa Nguyệt Nhu, ánh mắt đều mang theo vô tận cưng chiều.

Nhưng lúc Quân Vô Khanh lần nữa nhìn về phía Hoa Kinh Ngôn, trong mắt tất cả lại đều là chán ghét, thanh âm cũng lạnh lùng:

“Hoa Kinh Ngôn, ngươi làm loại việc làm mất thể diện hoàng gia bậc này, đáng lẽ phải ứng với hình phạt chém ngang lưng. Nhưng nếu Nguyệt Nhu đã xin tha, vậy ta sẽ khai ân cho ngươi được toàn thân. Người đâu, mang rượu.”

Hoa Kinh Ngôn nhìn Quân Vô Khanh, khóe miệng câu lên nụ cười lạnh, người cũng chậm chậm ngồi xuống.

Gian phu dâm phụ diễn trò thật là đặc sắc, đáng tiếc nàng không phải nguyên chủ dễ lừa gạt như vậy.

Nàng thân là Y sư quân dụng mạnh nhất thế kỉ hai mươi ba. Xuyên thẳng qua các đại mật trận tiền tuyến, thường xuyên dốc hết tất cả tinh lực để chế tác lượng lớn thuốc chữa thương. Bởi vậy tinh thần sớm đã đạt cấp độ S, lực nhạy cảm thực tế cực cao. Dựa theo trí nhớ của nguyên chủ cũng đã xác định được Hoa Nguyệt Nhu cùng tên Thái tử là vị hôn phu của nguyên chủ này đã thâm cấu kết từ lâu.

Mà lần này nguyên chủ gặp chuyện như vậy, căn bản chính là vì âm mưu của Hoa Nguyệt Nhu cùng Quân Vô Khanh.

Những nơi bị thương trên người Hoa Kinh Ngôn do bị roi đánh vẫn còn rướm máu, toàn thân không có lấy một nơi lành lặn, tất cả đều là bị Hoa Trần Hạ dụng tư hình. Nhưng nàng lại không cảm thấy đau chút nào, mà ngược lại còn vô cùng cao hứng vì bản thân vẫn còn sống.

"Hoa tiểu thư, đây là rượu mà Thái tử điện hạ ban cho, kính xin uống ngay."

Một thị vệ bụng ị rượu đến trước mặt Hoa Kinh Ngôn, lạnh lùng mở miệng.

Mùi rượu truyền đến, ánh mắt Hoa Kinh Ngôn liền trở nên lạnh lẽo. Nàng đã nhìn ra trong rượu là kịch độc, loại độc này nếu uống phải thì sẽ lập tức thối rữa mà chết, sau một khắc thì sẽ hóa thành một vũng máu loãng.

Đây mà là lưu lại toàn thân?

Có thể tiếp tục sống đã là điều không dễ dàng, nàng há có thể để âm mưu của họ thành công?!

“Mau uống đi! Nếu nữ nhi của ta làm ra loại chuyện này thì ta đã sớm bóp chết nó rồi.”

“Đúng vậy, ả vậy mà vẫn còn mặt mũi để sống, thật không biết thẹn.”

“An quốc công và Thái tử điện hạ thật là đại nhân đại nghĩa, còn giữ cho ả toàn thân. Đáng lẽ phải mang phế vật kia đi chém mới phải. Nhận được đại ân như vậy, theo lí thì nên quý xuông tạ ơn mới đúng.

Tất cả mọi người đều lên tiếng giễu cợt để nàng tự cảm thấy thẹn mà nhanh uống ị rượu độc kia.

Hoa Kinh Ngôn sắc bén nhìn Quân Vô Khanh, từ từ đứng lên. Thân thể trước giờ gầy yếu chỉ cần một ngọn gió quét ngang thì sẽ ngã gục lúc này lại thẳng tắp, ánh mắt sắc bén kiên định, vô hình phát ra một loại khí thế khiến mọi người đều bị chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Y phẩm cuồng phi* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 2: Chương 2:: Mang thai?

Thị vệ cảm thấy một luồng áp lực cực lớn kéo tới, tay bụng rượu run một cái.

Hoa Nguyệt Nhu cùng Quân Vô Khanh có chút giật mình nhìn Hoa Kinh Ngôn thần nhiên đứng dậy, chợt thoáng nghe giọng nói khàn khàn truyền đến:

“Thái tử điện hạ, ngài ban thưởng rượu nhằm người.”

Giọng nói không lớn, lại làm cho đám dân chúng vây xem lập tức yên lặng, kinh ngạc nhìn Hoa Kinh Ngôn, cho rằng cô phải chăng là sợ choáng váng, bắt đầu ăn nói bậy bạ rồi.

“Hoa Kinh Ngôn, người còn muốn nghỉ cái yêu cầu gì nữa, còn ngại bộ mặt An quốc công phủ bị người làm mất mặt chưa đủ sao, nếu là người còn có một chút lương tâm vì người thân người mà suy nghĩ, thì nhanh chóng đem rượu uống.”

Giọng nói mang theo tức giận cùng uy nghiêm, Hoa Trần Hạ biểu cảm không ngờ nhìn Hoa Kinh Ngôn, trong mắt chứa đựng cảnh cáo.

Hoa Kinh Ngôn trong lòng cười nhạt, đây là Hoa Trần Hạ đang uy hiếp nàng nếu không lập tức uống rượu, cũng không để cho mẫu thân cùng ca ca sống dễ chịu trong nhà?

Hoa Trần Hạ là Nhị thúc của chủ cũ, nhưng cũng là tên tiểu nhân hèn hạ cướp đi tước vị của ca ca chủ cũ

Lúc đầu tước vị An quốc công vốn là phụ thân giữ sau khi người qua đời phải rơi vào trên đầu ca ca của chủ cũ, Hoa Trần Hạ lại sử dụng mưu kế cướp đi, hay bởi vì nữ nhi của Hoa Trần Hạ là Hoa Nguyệt Nhu thích Quân Vô Khanh, không muốn làm trắc phi, ngại vì hôn sự chủ cũ cùng Quân Vô Khanh, dứt khoát thiết kế làm cho chủ cũ mang trên lưng tội danh mất trinh, cố ý ở trước mặt mẫu thân bệnh nặng và ca ca tàn tật, đối với chủ cũ thực hiện hình phạt đòn roi, lại uy hiếp chủ cũ nếu không muốn mẫu thân và ca ca nàng gặp chuyện không may, hãy ngoan ngoãn không nên phản kháng.

Chủ cũ không thể làm gì khác hơn là im lặng, lại không ngờ thân thể mình quá yếu ớt, chịu đòn roi không lâu sau thì chết.

Hoa Nguyệt Nhu lại “tốt bụng” đi xuống thay chủ cũ lau mặt, thật ra chính là đến xem chủ cũ có chết thật hay không, nhìn thấy chủ cũ không chết thì lấy lời nói kích thích chủ cũ, thế phải làm cho chủ cũ không sống được.

Mà nguyên nhân một nhà chi thứ hai cùng Quân Vô Khanh muốn chủ cũ chết là. . .

“Nhị thức, thức có thể nào nhất bên trọng nhất bên khinh vậy, hải tử trong bụng Nguyệt Nhu tỷ tỷ cũng hai tháng, tỷ phụ có thể là ai ta cũng còn không biết, không biết Nhị thức biết không?”

Hoa Khinh Ngôn về mặt vô tội mở miệng, giống như không biết lời mình nói ra làm người ta chấn động cỡ nào như vậy.

Vừa rồi lúc Hoa Khinh Ngôn nắm tay Hoa Nguyệt Nhu, không ngờ nhận thấy được mạch tương của Hoa Nguyệt Nhu là hỉ mạch, mà đã hai tháng, Hoa Nguyệt Nhu còn chưa có kết hôn, vẫn là được sư hiềm thấy, thân thể cũng đã mang thai.

Lập tức nàng liền hiểu nguyên nhân chủ cũ vì sao đột nhiên bị hãm hại.

Bởi vì hải tử trong bụng Hoa Nguyệt Nhu không chờ nổi.

Hoa Khinh Ngôn ung dung thân nhiên liếc nhìn sắc mặt tái nhợt của Hoa Nguyệt Nhu cùng Quân Vô Khanh, nhếch miệng lên lạnh lùng chế giễu.

Đám bách tính vây xem tất cả đều kinh hãi nhìn về phía Hoa Nguyệt Nhu.

Vô số luồng ánh mắt nóng rực rơi ở trên người mình, trong lòng Hoa Nguyệt Nhu đập bạch bạch, thái dương chảy ra lấm tấm mồ hôi.

Không thể, Hoa Khinh Ngôn làm sao có thể biết nàng mang thai, ngoại trừ Quân Vô Khanh biết là cha nàng biết việc nàng mang thai, nàng đều đã tính xong, chỉ cần Hoa Khinh Ngôn vừa chết, nàng để phụ thân lấy An quốc công Phủ xấu hổ với thái tử điện hạ làm lý do đưa nàng gả qua.

Nhưng bây giờ Hoa Khinh Ngôn cái phế vật này làm sao sẽ biết nàng mang thai? !

“Ngôn nhi muội muội, lẽ nào bệnh ngặt của muội lại tái phát sao?”

Hoa Nguyệt Nhu ép buộc chính mình bình tĩnh, mở miệng cười cứng ngắc.

Trong lòng lại dứt khoát không làm không được, cắn răng một cái cảm rượu lên, bắt đầu cố gắng muốn trực tiếp đem rượu nàng rót uống xong, đến lúc đó nói thẳng là Hoa Khinh Ngôn mắc phải bệnh ngặt đang nói bậy nói bạ lấp liếm cho qua.

Hoa Nguyệt Nhu là được sư, lợi hại nhất chính là dùng thuốc, trên người không chỉ có đan dược cứu người, thuốc bột hại người cũng không ít.

Đối phó một cái kinh mạch yếu đuối không có một chút lực ban đầu của Hoa Khinh Ngôn vô cùng dư dả.

Nhưng mà nàng lại không biết là thân thể Hoa Khinh Ngôn này đã đổi một cái tâm tư, căn bản không phải người kia có thể mặc nàng khi dễ lừa gạt xem thường nữa.

Lúc Hoa Nguyệt Nhu đem vung bột phấn hoa vẩy về phía Hoa Khinh Ngôn, Hoa Khinh Ngôn liền dễ dàng phát hiện, nàng nín một hơi, Hoa Nguyệt Nhu cũng đã nhào về phía nàng.

Hoa Khinh Ngôn khéo léo nghiêng người sang, lại thò tay ở bên hông nàng ấn trên một huyệt vị nào đó.

Thân thể Hoa Nguyệt Nhu liền không tự chủ được rồi ngã xuống, nàng lập tức muốn vận hết sức né tránh, lại phát hiện vậy mà không còn cách nào dùng sức lực rồi.

Lúc Hoa Nguyệt Nhu quá sợ hãi lại thấy Hoa Khinh Ngôn vung tay lên, một luồng hơi thổi đánh về phía mặt của nàng, trong nháy mắt hít mùi bột phấn hoa vào trong mũi.

“Ồi! Con của ta! !”

Hoa Nguyệt Nhu toàn thân không có sức lực nặng nề tè ngã xuống đất, sắc mặt nàng thay đổi lớn kêu lên thảm thiết, ôm cái bụng cuộn rút thành một khối trên mặt đất, giữa hai chân còn có thể cảm thấy ẩm ướt chảy ra.

Bột phấn hoa trong đó có một vị thuốc, có thể khiến người hít vào sảy thai. . .

Bộ dạng Hoa Nguyệt Nhu lúc này làm cho đám dân chúng vây xem ngay lập tức sẽ hiểu rõ lời nói Hoa Khinh Ngôn là thật.

Quân Vô Khanh bất chấp mọi thứ, vội vã xông lên ôm lấy Hoa Nguyệt Nhu liền rời đi, mấy người Hoa Trần Hạ cũng đuổi sát theo sau.

Đám dân chúng vây xem ngay sau đó liền kích động lập tức giải tán, không biết muốn đi làm cái gì, chỉ để lại bóng Hoa Khinh Ngôn đứng lẻ loi trơ trọi trên đài.

Nhưng mà có thể khẳng định là rõ ràng ngày mai, Hoa Nguyệt Nhu sẽ khóc không ra tiếng việc chưa kết hôn thân thể đã mang thai đang truyền khắp thành.

Chương 4:

Cuộc nháo kịch này kết thúc như vậy, Hoa Khinh Ngôn cười lạnh một tiếng, chống vết thương đầy người rời đi.

Hoa Khinh Ngôn không biết là, trong Hồn Lâu bên cạnh pháp trường, một vị nam tử mang theo mặt nạ lạnh như băng đem chuyện mờ ám của nàng đều để vào đáy mắt, hần nhìn bóng lưng Hoa Khinh Ngôn nhỏ gầy lại thẳng tắp, đôi mắt thâm thúy chớp chớp, ở sau khi bóng dáng Hoa Khinh Ngôn hoàn toàn rời đi, bóng dáng kia cũng nhanh chóng đi theo không thấy tăm hơi.

Pháp trường xử tử qua vô số người từ tiếng động lớn lần nữa khôi phục âm u yên tĩnh hiện ra cảnh tượng, lạnh khiếp người.

Hoa khinh ngôn ra khỏi pháp trường cứ dựa theo trí nhớ trong đầu đi về phía An quốc công Phủ, trên đường tất cả ánh mắt mọi người kỳ lạ nhìn nàng lần rơi khắp người, lại không ai phản ứng.

Hoa Khinh Ngôn không thèm để ý chút nào, nàng cầm lấy nhẫn ngọc trong tay, vội vàng muốn phải đi về kiểm tra đối chứng cái này.

Chỉ vì nhẫn ngọc này mang đầu mối then chốt cùng nàng ở không gian thế kỷ hai mươi ba giống nhau như đúc.

Trong trí nhớ chủ cũ là ngẫu nhiên nhặt được cái nhẫn ngọc này, nhưng nó cũng không phải là của thất vương gia, chính là trong tay thất vương gia cũng có một viên tương tự, nếu không phải đồ đáng tiền trong nhà không phải là bị chi thứ hai lấy đi chính là toàn bộ cũng mua rồi thuốc chữa ca ca cùng mẫu thân, chủ cũ cũng sẽ không lấy ra cái nhẫn ngọc này.

Chủ cũ muốn dùng nhẫn ngọc cứu mạng mẫu thân và ca ca, lại thành nhẫn đó lấy mạng của nàng

Xuyên qua hai con phố chính, cuối cùng đã tới An quốc công Phủ.

Thương thế trên người Hoa khinh ngôn không nhẹ sớm đã đạt đến cực hạn, nhưng bản thân nàng kiếp trước làm bác sĩ quân y, bình thường ở tiền tuyến chiến đấu chữa bệnh mấy ngày vài đêm không nghỉ ngơi, hoàn toàn có thể dùng tinh thần thép nghị lực chống đỡ không được ngắt xiu.

An quốc công Phủ sừng sững trái phải hai bên cửa phủ cao ngất cùng thạch thú rất là đồ sộ, nàng lại không tâm tư quan tâm, thầm nghĩ nhanh lên một chút trở lại trong viện chỗ ở chủ cũ.

Nhưng hết lần này tới lần khác có người không cho nàng như ý.

Hai người hộ vệ giữ cửa thân thể cường tráng khí thế hung hăng ngăn Hoa Khinh Ngôn lại, không khách khí nói:

“Hoa nhị tiểu thư, cửa lớn này không phải cô có thể đi, lão gia phân phó một nhà Hoa nhị tiểu thư chỉ có thể đi lối tắt cửa hông.”

Hộ vệ hung ác ăn mặc trang phục vàng đen, trước mặt đeo đai, khuôn mặt sạch sẽ, lúc này hoa khinh ngôn ăn mặc vài thô toàn thân quần áo rách nát vật đứng ở trước mặt bọn họ, thì giống như một tên ăn mày.

Trước đây lúc phụ thân chủ cũ vẫn còn ở đây, hạ nhân đối với chủ cũ sao mà cung kính, từ khi chi thứ hai kế thừa tước vị tới nay, một nhà chủ cũ đều bị ghê lạnh hết sức.

Bạn đang đọc truyện *Y phẩm cường phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 3: Chương 3: Thân nhân thâm

Long Lệ Quốc lấy võ làm điều quý giá nhất, phần lớn dân chúng cũng coi như là võ giả, thông qua tu luyện Nguyên Khí, người mang võ lực, đương nhiên là có một phần trăm người là không có chút thiên phú tu luyện nào đây, thân thể hoàn toàn không có khả năng hấp thu Nguyên Khí để tu luyện, được gọi là phế vật.

Vừa đúng nguyên chủ chính là một người thuộc 1 phần trăm hoàn toàn vô năng tu luyện - phế vật, cộng thêm ca ca của nguyên chủ ba năm trước đây là một thiên tài nhưng đan điền bị vỡ tan hai chân tàn phế, mà mẫu thân nguyên chủ lại bị bệnh nằm ở trên giường không dậy nổi, bởi vì vậy một nhà nguyên chủ liền trở thành sự tồn tại mà hạ nhân đều xem thường

Mà Long Lệ Quốc trân quý nhất chính là Dược Sư, hầu như là một trong vạn người, có thể luyện chế các loại đan dược chữa thương và tăng tu vi, một khi được quyết định trở thành Dược Sư, thì chính là sự tồn tại được vô số người tôn kính và lôi kéo.

Vừa vận trường nữ Hoa Nguyệt Nhu con của chi thứ hai năm trước được kiểm tra ra có thiên phú Dược Sư, toàn bộ phủ An quốc công danh vọng vang rộng.

Bản thân Nguyên chủ tính cách nhát gan, không ít lần chịu sự ức hiếp của bọn thứ tử thứ nữ, làm nàng nhục nhã, không cho nàng đi cửa lớn, làm cho nguyên chủ đi xuống đi cửa hông của bọn hạ nhân, nguyên chủ vì người thân không dám phản kháng, bởi vậy càng ngày càng bị xem thường.

Nhưng Hoa Khinh Ngôn bây giờ là thời gian dài ở trên chiến trường chịu đựng tàn sát dẫm máu mà lớn lên, cô vốn là bởi vì thân thể đã đến cực hạn mà

khó chịu, còn bị hạ nhân làm khó dễ, lập tức ánh mắt sắc bén nhìn về phía hộ vệ, thanh âm mang theo sương lạnh nói:

“Tránh ra.”

Hộ vệ lập tức cảm thấy như đặt mình trong hầm băng, thân thể khẽ run rẩy, vừa kịp phản ứng thì sắc mặt đại biến, như là bị nhục nhã nặng nề mà tức giận vuron tay đẩy Hoa Khinh Ngôn ra:

“Ngươi nói cái gì. . . A!”

Hộ vệ còn chưa kịp nói xong, cánh tay vừa vuron ra đã bị Hoa Khinh Ngôn nhẹ nhàng dùng sức vặn một cái, rồi rắc~ một tiếng trật khớp, hộ vệ đau đến lập tức kêu lên thảm thiết.

Hoa Khinh Ngôn hướng đầu gối hộ vệ mà đập, hộ vệ đau đến lăn lộn trên mặt đất, tên hộ vệ khác lại càng hoảng sợ đang muốn tiến lên, ánh mắt sắc bén của Hoa Khinh Ngôn nhìn qua, hộ vệ theo bản năng liền lui lại hai bước.

Hoa Khinh Ngôn nhìn không chớp mắt bước vào cửa lớn, trực tiếp đi về phía sân nhỏ trong trí nhớ

Sau khi bong bóng của Hoa Khinh Ngôn biến mất cơ thể của Hộ vệ mới rung lên một cái thật mạnh, vừa rồi bị Nhị tiểu thư trừng một cái, hẳn lại có ảo giác vô cùng nguy hiểm giống như sau một khắc sẽ mất đi tính mạng, linh hồn hình như cũng đang run rẩy.

Hắn nhanh chóng đỡ đồng bọn đứng dậy đi tìm Hoa Trần Hạ, đến bây giờ còn không thể tin được một người không có Nguyên lực - phế vật lại đem đồng bọn của hắn thân là võ giả cấp 3 dễ dàng đánh gục.

Hoa Khinh Ngôn qua bảy lần quẹo tám lần rẽ, xuyên qua vô số sân nhỏ tinh xảo, đi mất nửa canh giờ mới nhìn thấy được sân nhỏ hẻo lánh và âm u rách nát nhất trong phủ An Quốc Công.

Đây chính là chỗ ở của một nhà nguyên chủ.

Chung quanh đều là hoa cỏ cây cối xanh mơn mẫm, nếu là bình thường, cô tất nhiên sẽ dùng chân thưởng thức thật tốt. Những thứ này tại thế kỷ hai mươi ba hầu như không thấy được thực vật tự nhiên thuần túy như vậy.

Vậy mà lúc này Hoa Khinh Ngôn lại không quan tâm những thứ này, chỉ vì cửa sân truyền đến tiếng động âm ỉ lớn.

“Các ngươi tránh ra, ta muốn đi gặp Nhị thúc, muội muội ta bị oan, Nhị thúc và Thái tử điện hạ sao có thể không phân tốt xấu liền vu oan cho muội muội ta!”

Một thiếu niên tuấn tú ngồi trên xe lăn trên mặt mang theo lo lắng và giận dữ, bị hai gã sai vặt chặn trong sân, muốn đi ra ngoài, lại bị gã sai vặt xô ngã.

Hắn chính là con trai trưởng của chi thứ nhất Hoa Hạo Nguyệt, thân ca ca của nguyên chủ.

“Đại Thiếu Gia, lão gia đã dặn dò, trước khi lão gia quay về Lạc Phương Viện bất kỳ kẻ nào đều không thể đi ra ngoài, huống hồ việc của Nhị tiểu thư nhân chứng vật chứng đều có, Nhị tiểu thư tuy rằng lớn lên xấu xí, nhưng ngày thường thủy tính dương hoa (\*lãng lo), thích nháy mắt đùa tình với các nô tài, huống chi tiểu thư còn dám cường bạo Thất vương gia, lão gia cũng cứu không được nàng ấy.”

“Đúng vậy đó, nghe nói Nhị tiểu thư ôm Thất vương gia cũng không chịu buông tay, có Nhị tiểu thư như vậy thật sự là mất mặt mà.”

Về mặt của hai tên sai vặt cùng bộ dạng xấu hổ mất hết mặt mũi đi ra ngoài gặp người bị Hoa Khinh Ngôn nhìn thấy.

Hoa Hạo Nguyệt tức giận đến mức trên tay nổi gân xanh, phần nộ quát:

“Các ngươi im ngay cho ta!”

Hoa Hạo Nguyệt tức giận chống đỡ thân thể muốn đứng lên, rồi lại bởi vì hai chân vô lực, ngược lại té ngã nằm rạp trên mặt đất, vô cùng chật vật, muốn đứng lên rồi lại bởi vì cả ngày đều chưa ăn cơm, không còn khí lực để đứng lên.

Trái lại hai cái gã sai vặt thấy vậy thì liếc nhau, khinh miệt nhìn bộ dáng Hoa Hạo Nguyệt gãy gập như xem kịch vui, thấy Hoa Hạo Nguyệt tay vịn chặt xe lăn muốn đứng lên, thậm chí còn cố ý đem xe lăn đá ra xa, Hoa Hạo Nguyệt mất đi điểm tựa lần nữa chật vật ngã trên mặt đất.

“Các ngươi!”

Hoa Hạo Nguyệt tức giận đến sắc mặt xanh mét, hai tay hung hăng đập một cái xuống đất.

Nếu không phải bởi vì hắn biến thành phế nhân, thì làm sao ngay cả muội muội của mình cũng không bảo vệ được.

Hoa Hạo Nguyệt chưa từng giống như bây giờ cảm thấy mình là thứ vô dụng.

Hai gã sai vặt về mặt khinh bỉ nhìn thoáng qua Hoa Hạo Nguyệt ở trên mặt đất, khoanh tay đứng ở cửa ra vào xem náo nhiệt, hoàn toàn không nghĩ tới Hoa Hạo Nguyệt là chủ tử, phải đỡ hắn dậy.

“Cầu nô tài, cắt ngay cho ta!”

Một tiếng hét mang theo khí thế ác liệt thanh âm thanh thúy như là tia chớp bổ về phía gã sai vặt.

“A a a! Đầu của ta đau quá!”

Gã sai vặt trong đầu như bị cái gì hung hăng đâm một cái, đau đến mức tựa ở trên tường ôm lấy đầu kêu thảm thiết.

Lúc này một bóng dáng gầy yếu đi qua bên cạnh bọn hắn, từ từ bước vào sân nhỏ, áo nàng tràn đầy máu đen, khuôn mặt nhỏ nhắn vàng như nến, duy chỉ có cặp mắt kia trong suốt mà tinh thần hai con ngươi mang theo khí thế bức người.

Gã sai vặt nhìn đau ngắc đầu, liền chứng kiến Hoa Khinh Ngôn đỡ Hoa Hạo Nguyệt về chỗ xe lăn.

Nàng một mặt lệ khí, không có chút biểu cảm nhát gan nào của ngày xưa.

Hai gã sai vặt khiếp sợ nhìn nàng, nàng không phải chết rồi sao, làm sao sống sờ sờ đứng ở trước mặt mình đây!

Chẳng lẽ là quý? ! !

Nghĩ đến vừa rồi đầu không hiểu sao đau nhức kịch liệt, hai gã sai vặt sắc mặt trắng nhợt, lập tức cảm thấy toàn thân Hoa Khinh Ngôn đều tỏa ra hắc khí, giống như ác quỷ lấy mạng, bọn hắn run rẩy lại dốc sức liều mạng không để cho chân mình run, sắc mặt nghiêm trọng mở miệng nói:

“Nhị tiểu thư, người. . . Người là, không phải người? !”

Măng nàng không phải người à?

Hoa Khinh Ngôn ánh mắt dữ tợn quét về phía hai gã sai vặt.

Gã sai vặt chỉ cảm thấy trong đầu lần nữa truyền đến đau nhức kịch liệt, trong miệng kêu thảm một tiếng:

“A! Quý a!”

Sợ tới mức ôm đầu bỏ chạy.

Hoa Khinh Ngôn không nghĩ tới lực công kích tinh thần của mình vậy mà yếu đi nhiều như vậy, dường như chỉ còn lại một nửa, nếu là thời kỳ hưng thịnh, hai cái gã sai vặt kia cũng đã sớm bị công kích điên mà chết, đầu còn có thể lại chạy trốn.

“Muội muội, trên người của muội có đau hay không?”

Ở vào lúc đổi giọng còn có thanh âm mong mỏi có chút trầm của nam tử truyền đến, Hoa Khinh Ngôn quay đầu liền thấy khuôn mặt Hoa Hạo Nguyệt đang đau long nhìn nàng.

Trong đầu tự động hiện lên hình ảnh ngày xưa nguyên chủ được Hoa Hạo Nguyệt bảo hộ cưng chiều, âm áp.

Hoa Khinh Ngôn lắc đầu, đang muốn nói chuyện, lại nghe trong một gian phòng truyền đến một tiếng trầm đục vật nặng rơi xuống đất.

Ngay sau đó là ho khan kịch liệt.

“Mẫu thân! Người làm sao vậy? !”

Hoa Hạo Nguyệt kêu một tiếng, Hoa Khinh Ngôn lập tức nghĩ đến là mẫu thân Tô thị của nguyên chủ đang bệnh nguy kịch, lập tức phụ giúp Hoa Hạo Nguyệt tiến lên.

Toàn bộ viện rất nhỏ, ngoại trừ sảnh chính chỉ có bên trái một gian phòng cùng bên phải hai gian phòng, ngay cả bếp lò đều là xây thêm vào đấy.

Mà Tô thị sẽ nằm ở gian phòng trong bên trái.

Hoa Khinh Ngôn đẩy cửa phòng ra, ở bên trong đập vào mũi chính là mùi thảo dược nồng đậm cùng một cỗ tử khí.

Bạn đang đọc truyện *Y phẩm cuồng phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 4: Chương 4: Tiến dần từng bước?

Ngay sau đó ở trước mắt nàng là phu nhân Tô thị khoảng bốn mươi tuổi, khuôn mặt gầy trơ xương cùng hốc mắt hoắm sâu màu đen hiện ra.

Làn da của bà ố vàng, lộ ra tay chân gầy gò trơ xương, nhìn bà so với người sống trong các xóm nghèo ở thế kỷ hai mươi ba lại càng thêm gầy gò.

Hơn nữa chỉ cần xem mặt đã biết rõ bệnh không nhẹ.

Trong lòng Hoa Khinh Ngôn chưa xót đau đớn không thôi, nàng biết rõ đây là tình cảm của nguyên chủ đang ảnh hưởng tới nàng.

Nhưng nàng đã tiếp nhận thân thể của nguyên chủ, nếu đối với thân nhân mà nguyên chủ để ý khắp nơi đều bỏ mặc thì ngay cả chính mình nàng đều phi nhỏ.

“Ngôn, khục khục, Ngôn nhi, con không sao chứ?”

Tô thị vẻ mặt lo lắng nhìn nàng, trong mắt tràn đầy thương yêu cùng khổ sở.

Lúc nữ nhi bị phạt roi, bà lại chỉ có thể vô dụng cầu xin các nàng đừng đánh, bất lực trơ mắt nhìn bọn họ mang nữ nhi đi, nghĩ đến bộ dạng hấp hối của nữ nhi lúc đó, trong lòng liền đau nhức từng hồi một.

Hoa Khinh Ngôn tiến lên dịu Tô thị đến trên giường, lắc lắc đầu nói:

“Yên tâm đi mẫu thân, con rất khỏe.”

Tô thị nâng đôi tay gầy còm lên, cẩn thận từng li từng tí sờ lên mặt Hoa Khinh Ngôn, giống như là vì xác nhận cô thật sự bình thường không có việc gì, không để ý chút nào vết bầm trên mặt Hoa Khinh Ngôn.

Không cần thận trọng phải miệng vết thương trên mặt do Hoa Nguyệt Nhu gây ra, Hoa Khinh Ngôn hơi hơi nhú mày, Tô thị lập tức rút tay về, giọng nói nghẹn ngào nói:

“Có phải rất đau hay không? Nhị thúc của các ngươi sao có thể đối với con như vậy, may mắn lòng của hắn còn không thay đổi hoàn toàn, chịu thả con trở về, nếu không ta nhất định sẽ liều mạng cùng hắn.”

Tô thị đã thấy những vết thương chói mắt do bị roi đánh trên cơ thể nàng, tức giận đến rơi nước mắt, kêu Hoa Khinh Ngôn nhanh chóng đi rửa sạch sẽ, tới bôi thuốc, Hoa Hạo Nguyệt cũng thúc giục nàng nhanh đi rửa mặt xong rồi bôi thuốc và nghỉ ngơi đi.

Đáy mắt Hoa Khinh Ngôn hiện lên ám áp, nàng là cô nhi, chưa từng được cảm thụ qua sự quan tâm của người thân.

Chỉ là cô cũng không phải là do Hoa Trần Hạ nổi lòng từ bi thả trở về.

Thấy bộ dạng Tô thị kịch liệt ho khan lần nữa, mấp máy môi muốn nói lại thôi.

Nhìn Tô thị bị bệnh cũng không nhẹ, Hoa Khinh Ngôn mượn cớ giúp Tô thị chỉnh lại chấn động tay dò xét mạch tượng của Tô thị.

Dò xét mạch xong sắc mặt Hoa Khinh Ngôn có chút trầm trọng, tình hình Tô thị vô cùng không tốt, nếu không trị liệu, thì chịu không nổi một tháng.

Nếu như vẫn còn ở thời đại của nàng, nàng chắc chắn chế tạo ra được chữa tốt bệnh của Tô thị, nhưng nếu không ở thời của nàng, nguyên chủ cũng chưa quen thuộc được liệu, trong trí nhớ không có được liệu mà nàng cần, cũng không biết tiệm thuốc có hay không.

Hoa Khinh Ngôn nói một tiếng đi trước rửa mặt rồi rồi đi.

Thân thể của nàng đã đến cực hạn, chờ nấu nước nóng xong liền tiến vào thùng tắm, toàn thân đều không có khí lực.

Nước ấm kích thích vết thương trên người nàng đau một chút, nhưng kèm theo chính là toàn thân được thả lỏng, cảm xúc sáng khoái, Hoa Khinh Ngôn ngâm mình trong thùng tắm, buông lỏng cả thể xác lẫn tinh thần, bất tri bất giác liền ngủ mất.

Chẳng biết từ lúc nào, một bóng đen mang mặt nạ màu bạc lặng yên không một tiếng động xuất hiện trong phòng Hoa Khinh Ngôn, vừa vịn rơi vào thùng tắm bên cạnh, cùng Hoa Khinh Ngôn mặt đối mặt nhìn nhau.

Hai mắt sâu thẳm của bóng đen ngừng lại.

Nữ tử trong thùng tắm sắc mặt vàng như nến, nhìn qua chính là quanh năm ăn không đủ no, thân thể dưới nước tuy không có gì đáng xem, nhưng da thịt trên thân lại trắng nõn kỳ lạ, cùng một thân vết thương đỏ tươi hình thành đối lập rõ ràng.

Nhưng mà hắn chỉ nhìn lướt qua liền im hơi lặng tiếng dời ánh mắt đi, quét một vòng trong phòng, cất bước đi về phía trên cái bàn trang điểm cũ nát, dường như muốn tìm cái gì đó.



Nam tử đeo mặt nạ màu bạc không biết là hấn vừa đòi mất Hoa Khinh Ngôn liền mở ra đôi mắt sắc bén, giọng nói không chút gọn sóng nói:

“Các hạ lén lút đến thăm phòng ốc sơ sài, không biết muốn làm gì, không bằng nói thẳng ra đi.”

Nam tử đeo mặt nạ màu bạc thấy mình bị bại lộ cũng không chột dạ, trấn định tự nhiên tiếp tục đi về hướng bàn trang điểm, cầm lấy cái nhẫn ngọc để phía trên, Hoa Khinh Ngôn cả kinh, chẳng lẽ hấn cũng muốn nhẫn ngọc?

Nhưng nàng còn chưa xác nhận đến cùng có phải hay không là đầu mối then chốt về thời đại của nàng.

Đang muốn nói cái gì, lại nghe một âm thanh trầm thấp mà từ tính vang lên ở dưới mặt nạ:

“Nhẫn ngọc này thiếu chút nữa đã lấy mạng của ngươi, không lẽ ngươi còn muốn nó, ta cũng sẽ không khách khí mà nhận lấy.”

Nói xong thì liền đeo lên trên ngón tay, trong lòng Hoa Khinh Ngôn quýnh lên, quên mất bản thân không mặc quần áo, chống vào thùng thuận thể nhảy ra, hai bước xông tới bắt lấy tay đang đeo nhẫn ngọc của nam tử đeo mặt nạ bạc.

“Không hỏi mà tự động cầm đi thì coi là trộm, trả lại cho ta.”

Hoa Khinh Ngôn có chút phần nộ mở miệng:

Ánh mắt của nam tử đeo mặt nạ bạc có chút tối lại, nhìn giọt nước chảy dọc theo làn da trắng nõn bị các vết thương che kín chậm rãi chảy xuống, từng giọt rơi trên mặt đất.

Rõ ràng là cơ thể cứng nhắc, thậm chí bởi vì một thân vết thương kia mà lộ ra vẻ dữ tợn khó coi, nhưng lại làm cho thân thể của hấn có phản ứng, “cái đó” lại có cảm giác rục rịch.

Không thể nào! Hấn không thể nào nổi lên phản ứng với nữ nhân này.

Nữ nhân này. . .

Hoa Khinh Ngôn không biết vì sao nam tử đeo mặt nạ bạc đột nhiên cứng đờ, cô chặn ngang tay đoạt lại nhẫn ngọc đeo trên tay, lúc này mới phát giác hình như cơ thể lạnh lạnh, cúi đầu nhìn xuống, “A” một tiếng kêu thất thanh.

Vội vàng dùng chân móng bao lấy thân thể của mình, trên mặt bởi vì xấu hổ mà trở nên hồng nhuận, một đôi mắt cảnh giác trừng hấn.

Coi như là trước kia ăn ở ở tiền tuyến, cũng bởi vì cô có không gian đủ lớn, chưa bao giờ ở trần truồng trước mặt người khác, vừa mới xuyên qua, lại bị một tên ngay cả mặt mũi đều chưa thấy qua nhìn toàn bộ thân thể!

“Muội muội, đã xảy ra chuyện gì?”

Cửa đột nhiên bị gõ vang, giọng nói lo lắng của Hoa Hạo Nguyệt vang lên ở ngoài cửa.

Hoa Khinh Ngôn liếc qua nam tử đeo mặt nạ bạc, hấn chẳng những không lập tức rời đi, ngược lại còn tới gần Hoa Khinh Ngôn, trực tiếp ép Hoa Khinh Ngôn đến mép giường, ngón tay thon dài vươn tới bàn tay mảnh khảnh đang cầm nhẫn ngọc của Hoa Khinh Ngôn.

Hoa Khinh Ngôn lập tức rút tay vào trong chăn.

“Ngươi muốn làm gì? !”

Hoa Khinh Ngôn thấp giọng chất vấn, không dám để cho Hoa Hạo Nguyệt phía ngoài nghe được tiếng nói, bởi vì nàng nhìn ra được nam tử trước mắt này tuy rằng thu liễm khí thế, lại làm cho cô mơ hồ cho dù là thời kỳ toàn thịnh cô cũng không cách nào chiến thắng được ảo giác.

Chỉ là cái nhẫn ngọc kia cô tuyệt đối sẽ không để cho hấn cầm đi.

Nam tử mặt nạ bạc thấy vậy, trong mắt hiện lên một tia ám muội, bởi vì tận lực đè thấp mà có vẻ giọng nói phát ra càng có sức quyến rũ gần như là vang lên ở bên tai Hoa Khinh Ngôn:

“Ngươi nhất định muốn nhẫn ngọc này?”

Hoa Khinh Ngôn dung trầm mặc nói rõ quyết tâm của nàng.

Dường như nam tử đeo mặt nạ màu bạc nhú mày, giọng nói cũng trở nên mập mờ:

“Nếu ngươi đã quyết định như thế, sau này cũng không thể hối hận.”

Vừa dứt lời, bóng dáng của nam tử biến mất trong nháy mắt, nếu không phải Hoa Khinh Ngôn có thần lực cao, quét mắt đến cửa sổ mấy cũng không thể nhận ra một hành động, biết rõ là hấn rời đi từ cửa sổ, nàng cho rằng nam tử kia có phải yêu quái thời thượng cổ trong truyền thuyết hay không.

Chỉ là Hoa Khinh Ngôn càng xác định nam tử đeo mặt nạ bạc tu vi rất cao, tuy rằng không hiểu cuối cùng hắn không cứng rắn tranh đoạt nhân ngọc với nàng, nhưng vì đảm bảo để đạt được mục đích nàng vẫn là nhanh chóng biết rõ ràng về nhân ngọc mới được.

Về phần hai chữ hồi hận, sẽ không thể nào xuất hiện ở trên người nàng.

“Muội muội? ”

Ở ngoài cửa giọng nói của Hoa Hạo Nguyệt vang lên lần nữa, mang theo vội vàng, giống như muốn phá cửa mà vào rồi.

Hoa Khinh Ngôn nhanh chóng mở miệng nói:

“Đại ca, muội không sao, chỉ là không cẩn thận đụng phải miệng vết thương nên có chút đau nhức thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Y phẩm cuồng phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 5: Chương 5:: Không cho phép ngồi?

Hoa Hạo Nguyệt ở bên ngoài cũng nhẹ thở ra:

“Không có việc gì là tốt rồi, muội nha vẫn ngây ngốc giống như hồi bé còn tự làm mình bị thương như vậy, mau đi tắm rồi ra để mẫu thân bôi thuốc cho.”

“Ừ, đã biết.”

Hoa Khinh Ngôn lên tiếng, nàng mặc xong xiêm y làm bằng vải bố đã bạc màu lấy trong tủ quần áo của nguyên chủ, liền ngồi ở trên giường, thủ tập trung tinh thần lực tìm được ngọc giới.

Vừa rồi trong lúc đang tắm nàng không cẩn thận ngủ quên, nhưng cũng vì vậy mà lực tinh thần của nàng lại tăng lên, rất nhanh tinh thần lực của nàng sẽ bao trùm được cả ngọc giới.

Lập tức nàng cảm giác được mối liên hệ giữa nàng và không gian kiếp trước.

Hoa Khinh Ngôn vui vẻ ra mặt, nhưng sau đó lại nhăn mày lại, nàng có thể cảm giác được không gian của mình thật sự tồn tại, cũng còn có thể nhìn thấy vũ khí bên trong, cơ giáp và cả dược tề, vân vân..., đã có vũ khí thì dù người đó có là cứu giai vô giá ở thế giới này cũng sẽ bị nàng bắn cho tan xác.

Hoa Khinh Ngôn lấy đan dược hay dược tề ra để chữa thương, thì lại phát hiện tinh thần lực không cách nào tiến vào được, đây là đang xảy ra chuyện gì?

Hoa Khinh Ngôn thử rất nhiều lần nhưng vẫn chưa đưa được tinh thần lực vào trong không gian, lại thiếu chút nữa sử dụng tinh thần lực quá độ, đành phải tạm thời dừng lại, đến gian phòng của Tô thị.

Nhưng mà sau khi xác định được ngọc giới là đầu mối liên kết với không gian của nàng, rốt cuộc nàng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Kỳ thật lúc nam tử mang mặt nạ bạc đến đoạt, nàng thật sự rất sợ ngọc giới không phải của mình, nàng cảm thấy việc nàng không mở được ngọc giới có liên quan đến nam tử kia, nếu lần sau còn gặp lại nhất định cô sẽ hỏi rõ ràng.

Hoa Khinh Ngôn còn chưa vào phòng của Tô thị, thì lại nghe được tiếng ho khan kịch liệt của Tô thị.

Nàng hơi nhíu mày, bệnh của Tô thị đã rất nặng rồi, việc quan trọng trước mắt là tìm được loại dược liệu mà cô muốn, nếu tìm được thì nàng tin chắc với năng lực của mình có thể chữa khỏi.

Thân thể của Tô thị vốn rất suy yếu, Hoa Khinh Ngôn không để bà ấy bôi thuốc cho mình, nàng nhận thuốc bột muốn trở về phòng bôi dược.

Hoa Khinh Ngôn mở hộp thuốc màu xanh ra, nàng thấy được loại thuốc này có màu đỏ xạm lại còn bết dính lại đây là loại thuốc kém nhất, làm cô muốn quyết tâm kiếm tiền hơn.

Trong trí nhớ của nguyên chủ loại thuốc này có tác dụng cầm máu, nhưng thật ra đây chỉ là sản phẩm thất bại của luyện đan sư khi luyện Chi Huyết đan mà thôi, rất rẻ, năm tiền đồng có thể mua một hộp, tuy rằng có thể cầm máu nhưng tất nhiên sẽ lưu lại vết sẹo khó coi, nhưng đối với nguyên chủ mà nói, dù cho tiêu năm cái tiền đồng mua cũng đau lòng, mà một lọ Chi Huyết đan ít nhất cũng phải một kim tệ.

Ở cái thế giới này, một kim tệ tương đương một trăm tiền bạc tương đương một vạn cái tiền đồng, từ nơi này có thể nhìn ra luyện dược sư cỡ nào nổi tiếng, bất quá như nguyên chủ trí nhớ không có phạm sai lầm, Hoa Khinh Ngôn có thể tự tin cam đoan, nàng luyện chế ra đến dược tề hiệu quả muốn tốt hơn nhiều so với những đan dược kia.

Hoa Khinh Ngôn chưa bao giờ dùng qua loại thuốc bột thấp kém như thế này, nếu như không phải là thân thể của nàng thật sự suy yếu, nàng nhất định sẽ không đem nó bôi lên thân đâu.

Thoa xong được, toàn thân nàng nóng rất đau đớn, tinh thần vừa được thả lỏng nên nàng cảm thấy rất mệt, ngã vào mấy khối tẩm ván gỗ chấp vá chụp một cái gối chiếu trên giường đi ngủ.

Không biết qua bao lâu, mơ mơ màng màng, ngoài cửa truyền đến tiếng huyền ảo.

Hoa Khinh Ngôn mãnh liệt mở mắt ra, bụng nóng rực đau rát, giống như đã bị đốt bụng vài ngày.

Vừa xuống giường, âm thanh ngoài cửa ngày càng lớn hơn:

“Đại Thiếu Gia, hiện tại mặt trời cũng lên cao rồi, người nói Nhị tiểu thư còn đang ngủ, ai mà tin chứ, lão gia cho mời, làm cho Nhị tiểu thư lập tức đi phòng trước, Đại Thiếu Gia mau gọi Nhị tiểu thư xuất hiện đi, đừng để cho lão gia đợi lâu.”

Nghe thanh âm là đại quân gia trong phủ.

“Ta nói muội muội ta còn chưa dậy, coi như đã dậy, muội muội ta không phải là hạ nhân, coi như là Nhị thúc cũng không có quyền lợi truyền đến!”

Hoa Khinh Ngôn mở cửa phòng, chợt nghe đến Hoa Hạo Nguyệt tức giận nói những lời này.

Khóe miệng nàng lộ ra nụ cười yếu ớt, trong nội tâm tràn đầy ảm áp, tuy rằng một nhà nguyên chủ rất nghèo, nhưng tình cảm dành cho người nhà lại làm cho người hâm mộ.

Lúc này quân gia đáng người hơi mập, mắt lộ tinh quang đã nhìn thấy Hoa Khinh Ngôn, giọng điệu mang theo giễu cợt nói:

“Nhị tiểu thư rốt cuộc ra rồi, nếu như đã ra, cũng nhanh theo ta đến đại sảnh đi.”

Quân gia dùng giọng điệu khinh miệt hoàn toàn không có tự giác bản thân chỉ là một hạ nhân, Hoa Hạo Nguyệt tức giận không thôi, nghiến răng ken kết, nếu là vào lúc hắn còn chưa tàn phế, những thứ hạ nhân này nào dám trắng trợn khi nhục người nhà hắn như vậy!

Hoa Khinh Ngôn nhìn bộ dạng ngang ngược của quân gia, lại đột nhiên nhếch miệng cười nói:

“Vừa vặn ta cũng có chuyện muốn tìm Nhị thúc, đi thôi.”

Trong nội tâm Hoa Hạo Nguyệt quýnh lên, vội vàng lên tiếng nói: “Muội muội. . .”

“Yên tâm đi đại ca, ta không có việc gì.”

Hoa Khinh Ngôn dùng ánh mắt trấn an ý bảo hắn đừng lo lắng, sau đó đi ra khỏi sân nhỏ.

Hoa Hạo Nguyệt sao có thể không lo lắng, nhưng cái thân thể vô dụng này của hắn mà muốn một mình đến đại sảnh là điều không thể, hắn lại phi nhỏ bản thân vô dụng một lần nữa.

Quân gia nhìn bộ dáng thất bại của Hoa Hạo Nguyệt, có chút hả hê.

Lúc trước Hoa Hạo Nguyệt tuổi còn trẻ đã biểu hiện ra thiên phú bất phàm, tu vi càng ngày càng tăng, thiếu chút nữa dao động được địa vị của lão gia, bọn hạ nhân tự nhiên không dám đắc tội, hiện tại nhà, đã biến thành phế nhân, cái kia cũng không cần phải cố kỵ nhiều như vậy.

Mà Hoa Khinh Ngôn chỉ là một cái phế vật mặc cho người định đoạt, lão gia nói cái gì, nàng hoàn toàn không hề có nửa điểm phản kháng.

Quân gia đi theo sau lưng của Hoa Khinh Ngôn, nghĩ như thế.

Diện tích An quốc công phủ rất rộng lớn, hơn mười tòa viện chằng chịt hấp dẫn phân bố, chia làm tiền viện cùng hậu viện.

Tiền viện là nam đình hậu viện nữ quyền cư trú, sân nhỏ cũng có các loại kiến trúc hoa lệ tinh xảo khác nhau, duy chỉ có chỗ ở của nguyên chủ hẻo lánh nhất lại bại thiếu tu sửa, giống như gà trong bầy hạc vậy.

Nửa giờ sau mới đi đến đại sảnh rộng rãi sáng sủa, trong phòng có ba người đang ngồi.

Trên thủ vị là khuôn mặt nghiêm túc một thân hoa phục Hoa Trần Hạ cùng với bộ dạng thủy mị Hoa Nhị phu nhân Doãn thị, mà người ngồi bên trái đang chậm chậm uống trà, giờ tay nhắc chân đều có dáng vẻ cao quý là thái tử Quân Vô Khanh, cũng là vị hôn phu của nguyên chủ.

Hoa Khinh Ngôn vừa xuất hiện, sáu ánh mắt chăm chú nhìn nàng, nhìn một thân xiêm y cũ nát cùng với khuôn mặt vàng vọt của nàng, ai cũng lộ ra vẻ ghét bỏ, nhưng không ai chú ý đến đôi mắt có thần sáng ngời của Hoa Khinh Ngôn.

Hoa Khinh Ngôn nhân lúc không thấy được, qua loa ân cần thăm hỏi một tiếng liền ngồi lên một cái ghế có vẻ đất đồ ở bên phải.

Ba người ở đây đều kinh ngạc không chớp mắt một cái, chỉ vì Hoa Khinh Ngôn hoàn toàn không còn bộ dáng khúm núm như trước nữa, ánh mắt khi nhìn Quân Vô Khanh cũng không còn si mê mà ngượng ngùng nữa.

Quân gia vừa tiến đến liền thấy một màn như vậy, lập tức không vui mở miệng nói:

“Nhị tiểu thư, sao cô có thể ngồi ở vị trí đó.” Cả cái ghế đều bị vấy bẩn rồi!

Hoa Khinh Ngôn nghe thấy câu nói đó liền ngẩng đầu lên nhìn quân gia, nàng quét mắt nhìn mấy người Hoa Trần Hạ, bọn hắn đều không biểu lộ thái độ, đây là tán đồng lời nói của quân gia.

Nếu là nguyên chủ, đã sớm sợ tới mức nhanh chóng văng vẳng dạ dạ rồi đứng dậy, Hoa Khinh Ngôn lại nhướn mày, không giận mà lại cười quay đầu nhìn về phía Hoa Trần Hạ mở miệng nói:

“Nhị thúc, đúng là chất nữ không nên ngồi chỗ này. Đại ca đã đến tuổi cập quan, Nhị thúc đã nói chờ đại ca đủ mười sáu tuổi sẽ trả lại tước vị An quốc công cho đại ca sao, bây giờ đại ca cũng đã mười bảy tuổi rồi, chắc ý quân gia muốn nói nhị thúc sẽ trả lại tước vị cho đại ca. Nếu đã nói như vậy thì chất nữ nên ngồi ở chủ vị mới đúng.”

Bạn đang đọc truyện *Y phẩm cuồng phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 6: Chương 6: Cùng gả một phu

Lúc nguyên chủ sáu tuổi nhà mới xảy ra biến cố, khi đó phụ thân của nguyên chủ là An quốc công mất, dựa theo quy định, trưởng tử Hoa Hạo Nguyệt sẽ là người kế thừa tước vị, nhưng Hoa Trần Hạ lại lấy cớ Hoa Hạo Nguyệt còn nhỏ, Tô thị bị bệnh, hợp tác với đám người Doãn gia cướp lấy tước vị, lại công bố ra bên ngoài chờ Hoa Hạo Nguyệt đầy mười sáu tuổi sẽ trả lại tước vị cho hắn.

Nhưng đến ba năm trước khi đàn điền và hai chân của Hoa Hạo Nguyệt bị phế thì không còn ai nhớ chuyện này nữa.

Đám người Hoa Trần Hạ cả kinh, Hoa Khinh Ngôn dựa vào cái gì mà dám nói hắn trả lại tước vị.

Nhìn vẻ mặt ngây thơ của Hoa Kinh Ngôn, trong lòng Hoa Trần Hạ xem thường, trên mặt làm như hiền lành tươi cười nói:

“Khinh Ngôn sao con giống tiểu hài tử vậy, so đo với một hạ nhân làm cái gì. Khinh Ngôn còn không hiểu nhị thúc sao nếu không phải cơ thể của Hạo Nguyệt. . . , không thể kế thừa tước vị được nếu không ta đã sớm trả lại rồi.”

Đối trá đến cực điểm!

Hoa Khinh Ngôn cười lạnh, với cái thủ đoạn của Hoa Trần Hạ trong trí nhớ của nguyên chủ thì việc Hoa Hạo Nguyệt biến thành như vậy chắc chắn có liên quan đến hắn.

Hoa Khinh Ngôn cũng không nói ra, mà nghiêng đầu rồi làm như lơ đãng hỏi:

“Ý của nhị thúc là chỉ cần thân thể đại ca tốt hơn, nhị thúc sẽ trả lại tước vị cho ca sao?”

Tuy rằng nàng chưa chẩn đoán qua thương thế của Hoa Nguyệt Hạo, nhưng nếu là kiếp trước coi như bị gãy chân, nàng có thể thông qua nghiên cứu chế tạo ra thuốc làm cho tế bào tái sinh làm cho chân người bệnh dài ra một lần nữa, hơn nữa dựa theo trí nhớ của nguyên chủ, nguyên chủ vẫn muốn kiếm tiền mua một viên cừ phẩm tục cốt sinh cơ đàn làm cho Hoa Nguyệt Hạo khỏi hẳn, còn đối với Hoa Khinh Ngôn chỉ cần cho nàng được liệu cần thiết thì việc chữa khỏi chân cho Hoa Nguyệt Hạo không nói chơi.

Nhưng Hoa Trần Hạ cảm thấy việc Hoa Khinh Ngôn muốn chữa cho khỏi cho Hoa Nguyệt Hạo là si tâm vọng tưởng, trong mắt hiện lên một tia khinh thường.

Đàn điền của Hoa Hạo Nguyệt là do chính tay hắn phế, chân cũng tự mình đập gãy, nếu muốn khỏi hẳn thì phải có một viên cừ phẩm tục cốt ỉnh cơ đàn, nếu không đại la thần tiên đến cũng vô dụng.

Cừ phẩm đàn được sao lại có thể dễ dàng đạt được như vậy chứ, toàn bộ Long Viêm đại lục chỉ có một vị có thể luyện chế cừ phẩm đàn được Được Thánh Bách Thảo Tử, tính tình của hắn vô cùng cổ quái hành tung lại khó lường, muốn tìm được hắn, cầu hắn luyện chế một viên cừ phẩm đàn được còn khó hơn lên trời, vì vậy, cả đời này Hoa Nguyệt Hạo chỉ có thể làm phế vật giống như Tô thị và Hoa Khinh Ngôn.

Cả nhà toàn phế vật, cũng rất tốt.

Hoa Trần Hạ nghĩ như vậy, nhưng trên mặt như hiền lành như cũ nói:

“Nếu Nguyệt Hạo có thể khỏi hẳn, ta vui còn không kịp, Khinh Ngôn cũng không biết rằng nhị thúc ta đã sớm muốn bỏ xuống trọng trách ở phủ An quốc công rồi.”

Càng ngày càng vô sỉ!

Hoa Khinh Ngôn thật sự không nghĩ tới Hoa Trần Hạ con buồn nôn hơn cái người trong trí nhớ của nguyên chủ nữa.

Mà Quân Vô Khanh từ khi nàng đi vào vẫn không thèm liếc mắt nhìn nàng một cái, Hoa Khinh Ngôn rất muốn nói nàng ngồi cùng họ ở đây rất buồn nôn được không.

Từ khi cô trùng sinh đến trên thân nguyên chủ, đã trọn vẹn một ngày không ăn cái gì, nếu như bọn hắn không cho nàng sống dễ chịu, nàng cũng sẽ không khiến bọn hắn sống dễ chịu, Hoa Khinh Ngôn làm như tùy ý nói:

“Như thế ta đây liền tạ nhị thúc rồi, không biết nhị thúc tới tìm ta có chuyện gì, đúng rồi, hài tử của Nguyệt Nhu tỷ tỷ không có sao chứ, ngày hôm qua giống như đều thấy máu.”

Hoa Khinh Ngôn nhẹ nhàng mà nói thành công làm cho Hoa Trần Hạ và Quân Vô Khanh thay đổi sắc mặt, nhìn Hoa Khinh Ngôn càng tức giận hơn.

Hôm qua nếu không phải Nguyệt Nhu kịp thời tìm được sư phụ Ngũ giai được sư của nàng cầu cứu thì hài tử cũng đừng mong giữ.

Nhưng mà bây giờ giữ được hài tử thôi không đủ, bởi vì toàn bộ Lệ thành đô đang lưu truyền chuyện luyện được sư Nguyệt Nhu chưa thành thân đã mất trinh tiết, trừ phi lập tức cưới Hoa Nguyệt Nhu, mà đây cũng là nguyên nhân Hoa Trần Hạ và Quân Vô Khanh gọi Hoa Khinh Ngôn tới.

Hoa Trần Hạ về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười giải thích:

Khinh Ngôn cháu nhìn lầm rồi, Nguyệt Nhu tỷ tỷ của ngươi hôm qua chỉ đột nhiên đau bụng, hôm nay cũng là thái tử điện hạ có chuyện muốn nói với ngươi, ta mới gọi ngươi đến đây, đúng không thái tử điện hạ.”

Hoa Trần Hạ ám chỉ Quân Vô Khanh.

Quân Vô Khanh quét mắt nhìn Hoa Khinh Ngôn thấy cô đang mặc một bộ y phục rách nát tóc sơ rối như rơm rạ, nhìn không được cau mày lại, nhưng chợt nghĩ đến cái gì đó, đành phải tạm thời nhẫn nại.

Thấy Hoa Khinh Ngôn đang nhìn hắn, thì hắn càng là cảm thấy khó chịu, giọng điệu đông cứng nói:

“Năm ngày sau, cũng chính là mừng chín tháng chín, cô sẽ lấy Nguyệt Nhu và ngươi về phủ, ngươi làm ra chuyện bất trinh, còn hại Nguyệt Nhu thiếu chút nữa mất đi hài. . . Mất đi tính mạng, cô quyết định đem Nguyệt Nhu nâng lên Thái Tử Phi, đến lúc đó ngươi từ nhập phủ từ cửa hồng, làm quý thiếp, ngươi chuẩn bị sớm một chút.”

Nói xong liền quay đầu, giống như nhìn nhiều một chút đều tổn thương mắt của hắn, toàn thân đều tản ra khí tức không vui.

Hoa Khinh Ngôn vẫn tươi cười, nhưng nghe Quân Vô Khanh nói lập tức giận tái mặt.

Quân Vô Khanh đúng là đủ mặt mũi, thấy không hãm hại nguyên chủ được, liền định có được tể nhân chi phúc? Còn đem nguyên chủ đáng lẽ là thái tử phi đi làm quý thiếp?

Ha. . .

Nếu là nguyên chủ, có thể vì chữa bệnh cho Tô thị và Hoa Hạo Nguyệt thỏa hiệp gả cho thái tử, nhưng nàng lại là Hoa Khinh Ngôn của thế kỉ hai mươi ba từng chém giết vô số Trùng tộc!

Nàng cười như không cười mở miệng nói:

“Thái tử điện hạ có phải hiểu lầm cái gì hay không, ta không có ý định gả cho ngươi.”

Ngữ khí càng hời hợt, nếu không phải ý tứ trong lời nói quá mức rung động, còn có thể cho rằng Hoa Khinh Ngôn chỉ là tùy ý thăm hỏi một câu mà thôi.

Nhưng sau khi nghe được Quân Vô Khanh trừng mắt nhìn Hoa Khinh Ngôn, trên mặt một bộ hoàn toàn không thể tin được, ánh mắt nhìn Hoa Khinh Ngôn đầy chất vấn, giống như đang nói: “Ta cũng không có chịu không nổi ngươi, ngươi cũng dám nói không có ý định gả cho ta!”.

Hoa Trần Hạ và Doãn Thị đang yên lặng xem kịch thì sững sờ.

Bọn hắn căn bản không nghĩ tới Hoa Khinh Ngôn sẽ nói ra loại lời này, đêm qua bọn hắn liền thảo luận qua, làm cho Hoa Nguyệt Nhu ỷ khuất chút... Cùng hài tử trong bụng và Hoa Khinh Ngôn đồng thời gả qua, sau đó lại để Quân Vô Khanh dùng một cái cớ để bỏ nàng ta.

Nhưng bây giờ là chuyện gì xảy ra?

Doãn thị thấy vậy dịu dàng mở miệng nói:

“Ngôn nhi, Nguyệt Nhu tỷ tỷ của ngươi không ngại cùng ngươi gả cho thái tử điện hạ. . . . .”

“Nàng không ngại, ta ngại”

Giọng nói thanh thúy của Hoa Khinh Ngôn cắt đứt lời nói tự cho là đúng của Doãn thị.

Trước kia Hoa Nguyệt Nhu từng uy hiếp nguyên chủ, nói cô không xứng với thái tử điện hạ, làm cho nguyên chủ cách xa thái tử điện hạ một chút, tính cách của nguyên chủ vừa hướng nội lại tự ti, không dám ngỗ nghịch Hoa Nguyệt Nhu, đây là chuyện mà tất cả mọi người trong An quốc công phủ đều biết.

Doãn thị mới có thể nói những lời này, nhưng bọn họ cũng không biết bây giờ Hoa Khinh Ngôn thấy Quân Vô Khanh rất chướng mắt, huống chi còn muốn làm cho nàng gả thấp làm thiếp chia sẻ phu quân, quả thực vọng tưởng!

“Ngươi có ý gì? Chẳng lẽ ngươi còn muốn độc chiếm ta!”

Quân Vô Khanh đứng lên, dùng ánh mắt sắc bén trừng Hoa Khinh Ngôn, vẻ chán ghét trên mặt không chút dấu giếm, ác liệt nói:

“Nếu không phải Nguyệt Nhu làm nói bản thái tử lấy ngươi, bản thái tử liền nhìn ngươi một cái thôi đều cảm thấy ngán, đã vậy ngươi lại còn không biết xấu hổ bái xích Nguyệt Nhu!”

Bạn đang đọc truyện *Y phàm cuồng phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 7: Chương 7: Lê

Hoa Khinh Ngôn cười lạnh nhìn đáng về tự cho mình hơn người của Quân Vô Khanh, lạnh lùng mở miệng:

“Thái Tử điện hạ ngươi có phải hay không quá nôn nóng, ta vẫn còn chưa nói xong đâu.”

Quân Vô Khanh luôn nhận định Hoa Khinh Ngôn chỉ là một kẻ thích treo cao nên phiền chán chất vấn:

“Ngươi còn nghĩ muốn nói cái gì?!”

“tất nhiên là nói về việc từ hôn, Thái Tử điện hạ thật ngại quá, ta chẳng những không nghĩ tới muốn độc chiếm ngươi, chuyện gả cho ngươi cũng chưa từng nghĩ tới, rốt cuộc ta cùng Hoa Nguyệt Nhu không giống nhau mất bị mù.”

Hoa Khinh Ngôn rất có khí phách mở miệng.

Nàng lời này không đơn thuần chỉ là biểu đạt chính mình ý tứ, mà còn là ý của nguyên chủ, rốt cuộc trước kia nguyên chủ quá tự ti nên cảm thấy không xứng với Quân Vô Khanh nên cũng không nghĩ tới việc gả cho Quân Vô Khanh, mà nàng liếc mắt một cái liền nhìn ra bản tính của Quân Vô Khanh, loại nam nhân như hắn, nàng liền nhìn nhiều thêm một cái cũng đều khinh thường làm sao còn có chuyện muốn gả cho hắn.

Quân Vô Khanh tức giận đến sắc mặt đỏ lên, trên trán nổi đầy gân xanh, Hoa Khinh Ngôn lời nói rõ ràng là châm chọc Hoa Nguyệt Nhu mất mù mới có thể coi trọng hắn!

Hoa Trần Hạ bị lời nói của Hoa Khinh Ngôn chấn kinh rồi, bắt quả trên mặt hắn nhanh chóng trở nên vui vẻ, đứng dậy đi đến trước mặt Quân Vô Khanh giả bộ người hoà giải, giả nhân giả nghĩa trấn an:

“Thái Tử điện hạ đừng vội nóng giận, Khinh Ngôn nếu chính mình nói muốn từ hôn, nhất định là bởi vì con bé đã nhận ra được thân phận của bản thân cùng Nguyệt Nhu là không thể so sánh, một khi đã như vậy, Thái Tử điện hạ sao lại không đồng ý.”

Quân Vô Khanh nghe xong lời này, đột nhiên nhớ tới hôn ước này của hắn vì thanh danh không thể tùy ý lui, nhưng nếu là Hoa Khinh Ngôn chủ động lui hôn lại bất đồng, hắn chẳng những sẽ không chịu công kích, còn có thể danh chính ngôn thuận cưới được được sự hiếm có Hoa Nguyệt Nhu, đối với con đường bước lên ngôi vị cửu ngũ chí tôn của hắn là một trợ lực rất lớn.

Nghĩ đến đây trong lòng liền dễ chịu một ít, bình tĩnh nâng cằm nhìn xuống Hoa Khinh Ngôn nói:

“biết ngươi cái này thân phận treo

cao không được cô, chúng ta cộc hôn sự liền trở thành phế thái, sau này ngươi nếu có hối hận cũng vô dụng, Thiên kim nan mãi bắt hồi đầu\*, đây là một

ngàn kim phiếu, nhận lấy, từ đây chúng ta hoàn toàn không còn có quan hệ.”

\* Thiên kim nan mãi bắt hồi đầu: nghĩa là thời khắc qua rồi không lấy lại được, do đó nên quý trọng những gì trước mắt, không chỉ những gì trước mắt mà còn những người trước mắt, nếu không đến lúc mất đi thấy hối hận cũng đã muộn rồi

Quân Vô Khanh từ tay áo lấy ra một trương kim phiếu, trong lòng thế nhưng đột nhiên dâng lên một loại ảo giác không muốn Hoa Khinh Ngôn lấy kim phiếu, hắn không khỏi tâm thần chấn động, cảm thấy chính mình là điên rồi mới có thể không muốn cùng Hoa Khinh Ngôn từ hôn. Hoa Khinh Ngôn thần nhiên đối mặt với ánh mắt có chút lảng tránh của Quân Vô Khanh, cái gì cũng không nói, trực tiếp lấy kim phiếu liền rời đi.

Đây là tập tục của thế giới này, chỉ cần giao kim phiếu, đại biểu không thể hối hận. Nàng nhận lấy phí từ hôn không hề áp lực,

liền tính cho nàng thêm nhiều tiền nàng đều có thể yên tâm thoải mái nhận,

nguyên chủ chính là bởi do những người này ban tặng mà mất mạng, có nhiều tiền

cũng không đem tính mạng của nàng mua lại được.

Nếu nàng đã tiếp nhận nguyên chủ thân

thế, đây coi như là thù của nàng cùng nàng thân nhân, từ đây nàng chính là Hoa

Khinh Ngôn.

Hoa Khinh Ngôn dứt khoát lưu loát rời

đi, làm cả người Hoa Trần Hạ có chút ngắc ra, Doãn thị nói:

“Thái Tử điện hạ, Nguyệt Nhu hẳn là

đã tỉnh lại, ngài muốn hay không đi xem nàng?”

Quân Vô Khanh xem nhẹ đáy lòng kia

một tia khác thường, nghĩ đến ôn nhu như nước Hoa Nguyệt Nhu, trên mặt lộ ra vẻ cung chiều gật gật đầu, đi đến tiểu viện xinh đẹp của Hoa Nguyệt Nhu.

Hoa Khinh Ngôn trở lại tiểu viện rách nát của nàng, liền thấy Hoa Hạo Nguyệt vẫn luôn chờ ở cửa, nhìn thấy mặt nàng

lập tức nhẹ nhàng thở ra, nhưng vẫn là lo lắng hỏi:

“Muội muội, nhị thúc tìm người đi làm

cái gì? Chẳng lẽ hẳn còn nghĩ muốn oan uổng người?”

Hoa Khinh Ngôn lắc đầu nói:

“Không a, nhưng thật ra có cái tin tức tốt, ta cùng Quân Vô Khanh từ hôn.”

Có thể cùng cái kẻ luôn tự cho mình là đúng Quân Vô Khanh như vậy thuận lợi từ hôn, không cần treo trên đầu nàng danh xưng vị hôn thê của tên ghê tởm kia, thật sự là kinh hi. Ngoài ý muốn.

Hoa Khinh Ngôn nói rất nhẹ nhàng, Hoa Hạo Nguyệt lại hơi hơi nhú mào, tuy rằng muội muội chưa nói tới, nhưng hẳn lại

biết chính mình muội muội vẫn luôn thích Quân Vô Khanh, nghĩ đến muội muội là vì không muốn hấn lo lắng mới ra về không sao cả liền Hoa Hạo Nguyệt thêm đau lòng không thôi, nhưng hẳn cũng biết nhà mình tình huống lúc này, Quân Vô Khanh

khẳng định chừng mất muội muội, lui hôn cũng tốt:

“muội muội trưởng thành, chính mình có thể làm chủ liền tốt.”

Ừng ục ừng ục!

Đột nhiên, bụng truyền đến tiếng

kháng nghị, Hoa Khinh Ngôn khóe miệng có chút run rẩy, Hoa Hạo Nguyệt lại buồn cười từ tay áo lấy ra một quả lê khô đưa cho Hoa Khinh Ngôn nói:

“Đói bụng đi, mau đem lê cầm ăn.”

“Cám ơn đại ca.”

Hoa Khinh Ngôn cũng không khách khí,

tiếp nhận lê ở trên quần áo lau hai cái, tuy rằng thoát nhìn không quá mới mẻ,

nhưng một ngum cắn xuống, vị ngọt của nước lê tràn đầy khoang miệng, Hoa Khinh

Ngôn không khỏi phát ra một tiếng than nhẹ, thời cổ đại chính là tốt, hoa quả

cũng là tự nhiên, thật ngọt.

Hoa Khinh Ngôn vừa ăn vừa hỏi:

“Đại ca, ngươi cùng mẫu thân đã dùng

com trưa chưa, nếu chưa thì để muội đi nấu. ....”

Nàng còn chưa nói xong, dư quang lại nhìn đến Hoa Hạo Nguyệt đang nhìn chằm chằm vào trái lê nàng cầm trên tay lặng lẽ nuốt nước miếng, bụng Hoa Hạo Nguyệt cũng lặng lẽ kêu lên. Hoa Hạo Nguyệt tức khắc dòi mắt, có chút xấu hổ. Hoa Khinh Ngôn sùng sột, ngay sau đó

trong đầu liền hiện lên nguyên chủ ký ức, vì mua thuốc, trong nhà vẫn luôn là

ăn mặc tiết kiệm, từ hôm qua người một nhà cũng chưa ăn com,

mẫu thân được cũng ngừng, nếu không nguyên chủ cũng sẽ không đem Ngọc Giới nhật

được đem đi cầm, lại bị đánh ngất, tỉnh lại thì phát hiện nằm cùng Vương gia

ngủ ở hoa lâu, bị đương trường bắt gian.

Nguyên chủ nhớ, rất nhiều người đều nhìn thấy này liền thành chứng cứ tốt nhất.

Hoa Khinh Ngôn nhớ lại, người một nhà đã suốt hai ngày cũng chưa ăn com, khó trách bụng đều đói, dạ dày liền đau.

Nhưng Hoa Hạo Nguyệt lại đem quả lê duy nhất cho nàng ăn.

Hoa Khinh Ngôn cảm giác ngực có chút đau, hốc mắt cũng có chút chua xót, nàng nhanh chóng đem nửa quả lê nhét vào

tay Hoa Hạo Nguyệt, ngẩng đầu lên hướng ngoài viện mà đi, lưu lại một câu:

“Đại ca ta ăn no rồi, ta đi ra ngoài chơi một lát.”

Hoa Hạo Nguyệt vội dặn dò nói:

“Đừng trở về quá trễ.”

Trước kia nguyên chủ liền thường xuyên một mình đi ra ngoài tìm thức ăn, Hoa Hạo Nguyệt nhìn nửa quả lê, quyết định

trước giữ lại chờ muội muội buổi tối trở về lại cho nàng ăn, Hoa Hạo Nguyệt

nhìn quả lê, yết hầu nước một cái, vội vàng bỏ vào trong tay áo, hấn sợ chính

mình sẽ đói nhịn không được ăn luôn.

Hoa Khinh Ngôn thẳng đến lúc đem nước

mắt ghen trở về mới thở phào nhẹ nhõm, nàng cũng không biết chính mình lại là

như vậy dễ xúc động, bất quá cảm giác được thân nhân để ý thật sự rất ấm áp

thực khiến người lưu luyến.

Nàng nguyên bản liền tính toán hôm

nay muốn đi ra ngoài đi dạo, xem một chút có thể hay không tìm được dược liệu

mà nàng cần, đúng lúc có Quân Vô Khanh cấp một ngàn kim phiếu, chẳng những có thể mua đồ ăn, có lẽ còn có thể nhân tiện mua chút dược liệu trở về.



Hôm nay Hoa Khinh Ngôn vẫn là từ cửa

chính đi ra, hộ vệ canh cửa đã thay đổi hai người khác, bắt quá lại rất thức

thời không có cân nặng.

Lệ thành là Long Lệ Quốc kinh đô, xa

hoa phồn thịnh, trên đường người đến người đi, phần đông dân chúng đều ăn mặc sang trọng, đương nhiên cũng có một số người ăn mặc bình thường nhưng lại có chút lực lưỡng, nhìn tu vi võ tu không tầm thường, ở thế giới dùng võ vi tôn, hoàng thất muốn ngồi vững, nhất định phải không ngừng chiêu mộ đủ cường đại võ giả cùng được sự.

Bạn đang đọc truyện *Y phẩm cường phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 8: Chương 8: Giá cả không rẻ

Bá tính bình dân cơ bản đều giống nhau có thiên phù để tu luyện thông qua hấp thụ nguyên lực tản ra trong không khí.

Tuy nhiên phần lớn thiên phù đều rất thấp, tu luyện cả đời nhưng tu vi cũng chỉ dừng lại ở ngưỡng Tam giai, Tứ giai đủ để có cơ thể khỏe mạnh, một quyền xuất ra có thể khiến đá vỡ vụn nhưng nếu muốn có kinh công thì cần thiết phải lục giai trở lên mới có thể làm được.

Giống như nguyên chủ là kiểu người không có một chút thiên phù tu luyện, đi trên đường đều sẽ nhận mọi sự chán ghét của mọi người.

Hoa Khinh Ngôn lờ đi mọi ánh mắt khác thường xung quanh, tò mò tham quan khắp nơi, đối với một người kiếp trước ở thời đại tinh tế cơ giáp mà lớn lên như nàng thì hết thấy mọi thứ ở cổ đại vẫn có sức hấp dẫn.

Dựa theo trí nhớ của nguyên chủ chậm rãi đi đến sân đấu giá nổi tiếng nhất kinh thành lúc này đang bị một lượng lớn người vây quanh, Mấy tiểu nhị trong sân đấu giá thì đang la lớn:

“Các đại gia tạm thời đừng nôn nóng, vương được sư Vương Phong đang trong thời khắc mấu chốt để luyện chế thành công Trúc Nguyên Đan, chỉ có năm viên, những ai muốn mua thì đều phải đề tên lên đây, chờ lát nữa sẽ quyết định dựa vào cách rút thăm.”

Vương Phong? Đây là vị sư phụ Ngũ giai luyện được sư kia của Hoa Nguyệt Như?

Hoa Khinh Ngôn nhướn mày, Trúc Nguyên Đan trong trí nhớ của nguyên chủ là một loại đan dược, ăn vào có thể giúp tu vi tăng lên một giai, ví dụ như Tam giai ăn vào Trúc Nguyên Đan có thể tấn chức Tứ giai, tuy nhiên nó lại có một nhược điểm là chỉ có thể ăn một viên, nếu lần sau ăn vào một lần nữa đều sẽ không có hiệu quả.

Nhưng điều này lại không làm giảm bớt sự truy lùng của những người muốn tăng tu vi, từ Nhất giai đến Tam giai đều giống nhau là tu vi cấp thấp, Tứ giai đến Lục giai mới là tu vi trung cấp, Thất giai đến Cửu giai là tu vi cao cấp, tuy nhiên ở giai đoạn từ Lục giai đến Thất giai có một đường ranh giới mà cần phải nỗ lực mới có thể Bước vào ngưỡng cửa của cao giai, lúc này tầm quan trọng của Trúc Nguyên Đan liền trở nên vô cùng lớn.

Hoa Khinh Ngôn nàng cũng không cần cái gọi là Trúc Nguyên Đan kia, nàng vòng qua đám người đang tiến vào sân đấu giá, cuối cùng thì chen vào được một góc rộng rãi của sân đấu giá.

“Này, không phải là phế vật của An Quốc Công phu đây sao?”

Hoa Khinh Ngôn vừa mới bước vào liền nghe được giọng nói ác ý truyền ra.

Ngẩng đầu lên liền thấy một nam nhân mặc thanh y đứng cạnh lan can, khí chất tùy tiện giống của một tên y lại cha mẹ, ăn chơi trác táng đang khinh miệt nhìn nàng.

“Như thế nào mà một tên phế vật như nàng cũng muốn mua Trúc Nguyên Đan, chẳng lẽ nàng cho rằng Trúc Nguyên đan có thể làm nàng từ phế vật biến thành Nhất giai võ giả đi?”

“Ha ha, Nhất giai võ giả thì thế nào, không phải vẫn là phế vật sao, huống chi còn cái bộ dạng giống như ăn mày kia của nàng, có thể có đủ tiền mua nổi một viên Trúc Nguyên Đan giá một vạn kim phiếu?”

Hai tên quý công tử đứng bên cạnh thanh y nam tử cũng hòa theo cười nói.

Hoa Khinh Ngôn ánh mắt phát lạnh, tên thanh y nam tử này hẳn là nhị biểu ca của Hoa Nguyệt Nhu kêu Doãn Tử Bạch, khi còn nhỏ thường xuyên khi dễ nguyên chủ, bị Hoa Nguyệt giáo huấn một lần liền ghi hận trong lòng, sau khi Hoa Nguyệt bị phế đen đàn điền liền càng bỏ đá xuống giếng, mang theo đám bạn xấu của hắn ngang nhiên cười nhạo Hoa Nguyệt khiến Hoa Nguyệt càng ngày càng không muốn ra khỏi cửa.

Còn hai tên bên cạnh Doãn Tử Bạch hẳn là bọn công tử quý tộc muốn dựa hơi Doãn phủ.

Hoa Khinh Ngôn lạnh lùng cười ra tiếng: “Cũng không biết tên nào ăn Trúc Nguyên Đan, một chút tu vi cũng không tăng lên, ngược lại chỉ dừng mãi ở Nhất giai, đây mới thực sự là phế vật.”

“Người cái đồ phế vật, người có gan dám nhắc lại lần nữa xem!”

Doãn Tử Bạch tức đến xanh cả mặt, tay dùng lực nắm chặt quạt giấy, không cẩn thận đem quạt bóp nát.

Đó là vết nhơ lớn nhất cuộc đời của Doãn Tử Bạch, lúc trước hắn vì được ăn Trúc Nguyên Đan thì quá vui sướng, nên hắn liền chạy đến thanh lâu ăn mừng, nhưng ai ngờ được hắn bởi vì chơi quá hăng liền làm cho Trúc Nguyên Đan phản phê, không những không tấn chức được mà còn khiến tu vi của hắn từ đó cho tới nay mãi chỉ dừng lại ở Nhất giai.

Nhưng bởi vì thế lực của Doãn gia, tất cả mọi người đều không dám trước mặt hắn nói cái gì, thế nhưng một Hoa Khinh Ngôn trước nay giống như một con kiến bị mọi người chà đạp lại dám cười nhạo hắn!”

Doãn Tử Bạch oán độc nhìn Hoa Khinh Ngôn, giống như muốn dùng ánh mắt cắt nàng thành tám khối, Hoa Khinh Ngôn nghiêm túc, không sợ hãi đối diện trực tiếp ánh mắt của hắn, đang muốn mở miệng thì xung quanh liền ầm ĩ lên.

“Ra rồi, vương được sư rốt cuộc cũng ra rồi!”

“Vương được sư, chọn ta, chọn ta, nhất định ngài phải chọn ta, ta đã đình trệ ở Tứ giai 5 năm rồi!”

“Ngài phải lựa chọn ta mới đúng, ta ở Lục giai đã 10 năm nay, vất vả lắm trong 10 năm mới tích góp đủ một vạn kim phiếu.”

Hoa Khinh Ngôn nhìn về phía bậc thanh lâu hai thì thấy một người mặc trường bào cẩm bạch, khuôn mặt tuấn đạt, mắt phượng hẹp dài mang theo thái độ ưu việt tự nhiên, hắn chính là Lê Thành đệ nhất Ngũ giai luyện được sư Vương Phong, tuy rằng lúc này mặt hắn hoàn toàn vô cảm, phảng phất tất cả mọi thứ ở đây đều giống nhau khiến hắn chóng mặt nhưng vẫn có sự hoan nghênh của mọi người.

Tên tiểu nhị theo Vương Phong tản bộ từ biệt viện đi xuống cầu thang cầm một hộp thăm nịnh nọt đưa tới trước mặt Vương Phong.

Vương Phong nhàn nhạt nhìn lướt qua rồi đem một bình sứ ném cho tên tiểu nhị, lại tùy tiện rút 3 lá thăm ném cho tiểu nhị.

Trên lá thăm chính là tên của những người vây quanh ở cửa đăng kí, mà bình ngọc chính là Trúc Nguyên Đan. Mọi người đều nín thở nhìn tiểu nhị, chờ đợi hắn công bố tên.

Mà Vương Phong thì trực tiếp lên lầu hai, đi đến bên cạnh Doãn Tử Bạch, mặt vô cảm đem một bình sứ màu trắng đưa cho Doãn Tử Bạch, Hoa Khinh Ngôn thoáng nghe được giọng nói lạnh lạnh của Vương Phong vang lên:

“Đây là hai viên Trúc Nguyên Đan, đồ đâu?”

Doãn Tử Bạch mở nắp bình nhìn thoáng qua, cười tủm tỉm lấy từ trong ngực ra một hộp nhỏ, cùng Vương Phong nói cảm tạ.

Mà lúc này tiểu nhị đã đem ba cái tên báo nói xong, ba người được kêu tên hưng phấn chen vào khu đấu giá:

“ta Là Thảm Song, ta là Thảm Song, đây là một vạn kim phiếu.”

“Ha ha, ta rốt cuộc cũng được chọn trúng, Hoa Nguyệt Nhu tiểu thư quả thật chính là nữ thần may mắn của ta.”

“Đan được đâu, ta đã muốn tấn chức đến chò không nổi rồi.”

Những người không được chọn trúng đều ghen ghét xen lẫn hâm mộ nhìn ba người được chọn, ánh mắt trông mong chờ nhìn tiểu nhị tiếp tục gọi tên.

Tiểu nhị thu tiền, phân phát xong Trúc Nguyên Đan thì phát hiện trong bình ngọc không còn Trúc Nguyên Đan liền nghi hoặc chạy lên lầu hai hỏi Vương Phong:

“Vương được sư, còn thiếu hai viên Trúc Nguyên Đan.”

Vương Phong hờ hững nói:

“Đã không còn, năm nay chỉ có ba viên.”

Mọi người tức khắc ồn lên, bọn họ cực khổ chờ đợi suốt một năm chỉ vì có thể có được một viên Trúc Nguyên Đan, nhưng năm nay lại thiếu mất hai

viên, bọn họ làm sao có thể chấp nhận, liền đều đứng trước của không chịu đi, mà ba người sau khi khi nhận được Trúc Nguyên Đan thấy vậy liền trực tiếp rời đi, người thì trực tiếp nuốt vào luôn, bọn họ chỉ sợ nếu chậm một bước sẽ bị người khác cướp mất.

Riêng Hoa Khinh Ngôn thì biết hai viên Trúc Nguyên Đan còn lại đang ở trong tay Doãn Tử Bạch.

Nhưng nàng lại không muốn nói bất cứ điều gì, trực tiếp hướng quỳ , hòa ái hướng chương quỳ mở miệng:

“Ta muốn mua dược liệu, Bách Diệp Trọng, Phục Dịch Đài, Bạch Đổ, ... Bán Hạ, Bắc Nhân Thảo, những loại dược liệu đó ở đây có bán không?”

Hoa Khinh Ngôn một lần nói lên tên của hơn trăm loại dược liệu, đây đều là những dược liệu cơ bản cần thiết dùng để điều trị cho Tô thị cùng Hoa Họa Nguyệt.

Theo từng lời nói của Họa Khinh Ngôn mà số tên dược liệu càng lúc càng nhiều, miệng chương quỳ càng lúc càng mở to, hẳn sống hơn 60 năm, đây là lần đầu tiên từ miệng của một tiểu nữ hài còn chưa đến mười lăm tuổi có thể nghe ra được tên của nhiều loại dược liệu đến như vậy, chương quỳ cứng đờ gật đầu nói:

“có, chỉ là giá cả không rẻ.....”

Bạn đang đọc truyện *Y phẩm cuồng phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 9: Chương 9: Đặt Cước

“Tránh ra, tất cả tránh ra cho ta!”

Tiếng nói vừa dứt, chợt nghe một tiếng âm thanh mãnh liệt kèm chấn động từ ngoài cửa truyền vào.

Mọi người không hiểu có chuyện gì, đều theo bản năng tránh ra một bên, Hoa Khinh Ngôn giật mình nhưng liền nhìn thấy một người vóc dáng cường tráng

Người mặc y phục thị vệ trên người đều là vết thương diu người đàn ông trung niên bước nhanh tiến đến, lo lắng nhìn chung quanh, miệng quát hỏi:

“Vương dược sư đâu, Vương dược sư ở đâu!”

Mà phía sau hắn là hai người thị vệ khiêng cáng cứu thương một người cũng toàn thân đều vết thương như vậy, thảm hại vô cùng nam tử chừng hai mươi tuổi.

Nam tử đi vào, quan trọng nhất là đuôi phải của nam tử kia vậy mà gãy mất chỉ còn dính lại có một lớp da.

“Trời ạ, chân của hắn bị chặt đứt!”

“A! Đây không phải là tứ Hoàng Tử rèn luyện ở bên ngoài sao? ! Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Mọi người nghị luận âm ỉ, nhìn tứ Hoàng Tử bị khiêng vào trong phòng đấu giá để dưới đất.

Trưởng thị vệ lúc này thấy Vương Phong ở lầu hai, bay thẳng trên lầu hai cầm lấy bả vai Vương Phong rồi cùng xuống dưới.

Đến, vội vàng nói:

“Vương dược sư, người mau đi xem chân của tứ Hoàng Tử một chút!”

Vương phong bị xách xuống lầu, sắc mặt có chút khó coi, nhưng đối với hoàng thất, không thể làm gì khác hơn là nhin, ngồi xổm xuống kiểm tra, chân của tứ Hoàng Tử hầu như gãy hết.

Hoa Khinh Ngôn tùy ý nhìn lướt qua tứ Hoàng Tử, mặt hắn như ngọc đôi mắt có thần, tuy là bị gãy chân sắc mặt tái nhợt,

Mấy lọn tóc xốc xếch dính vào bên mặt, có vẻ hơi chật vật, lại không rên một tiếng, chỉ lẳng lẳng nhìn Vương Phong.

Trong mắt luôn luôn hiện lên tia sáng khao khát, cực kỳ giống những chiến sĩ nàng trị liệu kiếp trước kia.

Nhưng mà Vương Phong nhìn trong chốc lát liền nói chắc chắn:

“Chân tứ Hoàng Tử là bị yêu thú cắn đứt, vết thương nhăm nhỡ, trừ phi có cừu phẩm cùng với cốt sinh cơ đan, nếu không thì không chữa được.”

Tứ Hoàng Tử nghe thế làm tan vỡ một tia hy vọng cuối cùng của hắn, hào quang trong mắt nháy mắt âm đạm xuống, tuy là hắn cũng hiểu được hy vọng không lớn, nhưng thực sự nghe được câu này, vẫn càng đặc biệt thấy mất mát và thống khổ

Mọi người khóc thút thít không ngớt, tứ Hoàng Tử chính là thiên tài luyện võ hạng nhất hạng nhì, gần như ngang hàng cùng thái tử, nhưng bây giờ lại gãy chân, ngay cả Vương được sư cũng trị không được, thật sự là thế sự vô thường, giống như thiên tài Hoa Hạo Nguyệt của An Quốc Công phủ năm đó.

Trương thị vệ cường tráng lại đột nhiên xóc cổ áo của Vương phong lên, đôi mắt màu đồng hung hăng nhìn hắn chằm chằm, phần nộ quát:

“Không được, ngươi nhất định phải chữa chân của tứ Hoàng Tử cho tốt!”

Viền mắt thị vệ trừng mắt đã có chút ẩm ướt, nếu không phải tứ Hoàng Tử vì cứu hắn làm sao lại bị yêu thú cắn đứt chân, đều do hắn làm tăng làm hại tứ Hoàng Tử biến thành như vậy, nếu như chân tứ Hoàng Tử trị không được, dù cho hắn chết mười lần cũng không hết tội.

Vương Phong khóc không ra tiếng thân làm luyện được sư lợi hại nhất thành, chưa từng bị đối đãi vô lễ như vậy, lập tức quát lên:

“Buông ra, chân tứ Hoàng Tử hiện tại chỉ có long viêm đại lực cứu giai luyện đan sư bách thảo tử có thể cứu, thứ cho ta bắt lực.”

“Nói láo! Ngươi cho rằng ta không biết ngươi ở bên phe thái tử, ngươi chính là cố ý không trị cho tứ Hoàng Tử đúng không!”

“Diệp Thanh, không nên làm khó Vương được sư.”

Tứ Hoàng Tử cho dù biết chân mình không chữa được, vẫn lý trí như cũ, Hoa Khinh Ngôn nghĩ đến Tứ Hoàng Tử này giống như chiến sĩ kiên cường bất khuất kiếp trước, trong lòng có chút cảm xúc.

Diệp Thanh lại nắm thật chặt lấy cổ áo của Vương phong không thả, hắn là cứu giai võ giả, Vương phong mặc dù là được sư, lại chỉ có thất giai, tránh không thoát, chỉ có thể không khách khí nói:

“Buông! Ta nói rồi hiện tại chỉ có cứu giai thuốc Thánh có thể trị được chân của tứ Hoàng Tử, nếu ngươi không tin, đi tìm người khác đến chữa, ta có thể không chút khách khí mà nói, nếu ngươi có thể tìm tới người không cần thêm cốt sinh cơ đan liền chữa chân của tứ Hoàng Tử thật tốt, ta liền tự chặt hai chân cho ngươi xem!”

“Oa, Vương được sư cũng đã nói như vậy, xem ra chân tứ Hoàng Tử thực sự không cứu được.”

“Đúng vậy, thêm cốt sinh cơ đan chỉ có long viêm đại lực đệ nhất thuốc Thánh bách thảo tử mới có thể luyện chế, không ai có thể có khả năng tìm được một trăm loại cây lá.”

Lúc mọi người ở đây khóc thút thít, một giọng nói của cô gái thanh thủy mà tự tin vang lên

“Ta có thể trị hết cho tứ Hoàng Tử!”

Mọi người quay đầu, liền thấy sắc mặt vàng như nền vóc người gầy nhom ăn mặc váy vải thô sự tồn tại như vô hình Hoa Khinh Ngôn, cả căn phòng đầu giá trong nháy mắt yên tĩnh không tiếng động. . .

“A ha ha ha hắc, ngay cả Vương được sư cũng trị không được, chỉ ngươi phé vật này cũng muốn chữa tứ Hoàng Tử cho tốt, kiếp sau đi!”

Vẫn luôn yên lặng âm thầm xem náo nhiệt bỗng Đỗan Tử Bạch cười to lên.

“Đúng là, một cái phé vật nói khoác vậy mà không biết ngượng, cũng không biết người nào cho cho nàng lá gan nói lời này, nếu nàng có thể chữa tốt cho tứ Hoàng Tử, ta đây liền thưởng cho nàng đủ một vạn kim phiếu mỗi năm!”

“Xuy! Phé vật kia có thể trị hết chân của tứ Hoàng Tử, ta cũng đem hai vạn kim phiếu cho không nàng nhé.”

Tất cả mọi người đi theo ồn ào cười to.

Diệp Thanh lại xách Vương phong ném một cái, mang theo khí thế bén nhọn vội vàng hai ba bước đi tới phía trước Hoa Khinh Ngôn, dùng sức nắm ở hai vai của nàng, biểu tình bởi vì kích động sắc mặt đỏ lên có vẻ hơi hung tàn, tục tũn lớn tiếng nói:

“Tiểu nữ oa, ngươi thật có thể cứu chân của tứ Hoàng Tử ! !”

Nếu như thiếu nữ khác sớm bị hắn dọa sợ đến chân run lên, Hoa Khinh Ngôn lại không biểu hiện gì.

Vừa rồi nàng và tiểu nhị xác nhận, thế giới này chẳng những có được liệu cơ bản nàng cần, được liệu đã tuyệt chủng tại thế kỷ hai mươi ba có thể đều sẽ có, chỉ cần nghĩ đến điểm này, nàng không khỏi có chút kích động, có được liệu, lấy kỹ thuật, chữa cho tốt chân của tứ Hoàng Tử căn bản không phải vấn đề.

“Tứ Hoàng Tử, người đừng bị nàng lừa, nàng chính là phé vật An quốc công phủ Hoa Khinh Ngôn, nàng ngay cả thiên phú tu luyện chưa từng có, không có khả năng chữa cho tốt chân của người.”

Doãn Tử Bạch nhắc nhở tứ Hoàng Tử.

Bị Diệp Thanh ném ở một bên Vương Phong cũng châm chọc khiêu khích nói:

“Tứ Hoàng Tử, chỉ bằng nàng nếu là có thể chữa cho tốt chân của người, ta không nói hai lời tự phế hai chân!”

Hoa Khinh Ngôn vẻ mặt bình tĩnh nhìn về phía tứ Hoàng Tử, đã thấy trong mắt tứ Hoàng Tử một lần nữa hiện lên ước ao, nhìn nàng chăm chăm, vẻ mặt kiên định mở miệng nói:

“Ta tin tưởng nàng.”

Ánh mắt Hoa Khinh Ngôn có chút âm áp, cười yếu ớt nói:

“Tứ Hoàng Tử sẽ không thất vọng.”

Doãn tử bạch cũng là ở phe thái tử kia, ước gì tứ Hoàng Tử trị không hết, dĩ nhiên lập tức không ngừng ồn ào lên nói:

“Ha ha ha, tứ Hoàng Tử vậy mà tin tưởng một cái phế vật, đến đây, không phải mới vừa có người muốn tặng kim phiếu sao, đúng lúc hôm nay buồn chán, không bằng mở đánh cuộc, liền đồ phế vật kia có thể chữa khỏi hay không chân của tứ Hoàng Tử, ta đặt mười vạn kim tiền, phế vật tuyệt đối trị không hết chân của tứ Hoàng Tử.”

“Ta cũng tới ta cũng tới, ta đặt ba chục ngàn! Chân Tứ Hoàng Tử trị không hết.”

“Ta đặt một vạn! Chân Tứ Hoàng Tử trị không hết.”

“Này này này, các người muốn ta lỗ vốn chết à, tốt xấu đóng góp một cái đặt tứ Hoàng Tử có thể trị hết bên kia chứ.”

Nhóm người Doãn Tử Bạch kia lại ngông cuồng như thế ngay trước tứ Hoàng Tử, giống như tứ Hoàng Tử đã thất thế rồi vậy.

Diệp Thanh tức giận đến mức nắm chặt tay thành hai quả đấm, tứ Hoàng Tử nhẹ nhàng nói:

“Diệp Thanh, không nên vọng động.”

Hoa Khinh Ngôn gấp mặt tứ Hoàng Tử lại còn có thể mặt không đổi sắc, ánh mắt lóe lên một tia tán thưởng, nàng cũng tự tin lớn tiếng nói:

“Ta đặt một nghìn kim phiếu, chân tứ Hoàng Tử có thể trị hết!”

Bạn đang đọc truyện *Y phẩm cường phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.